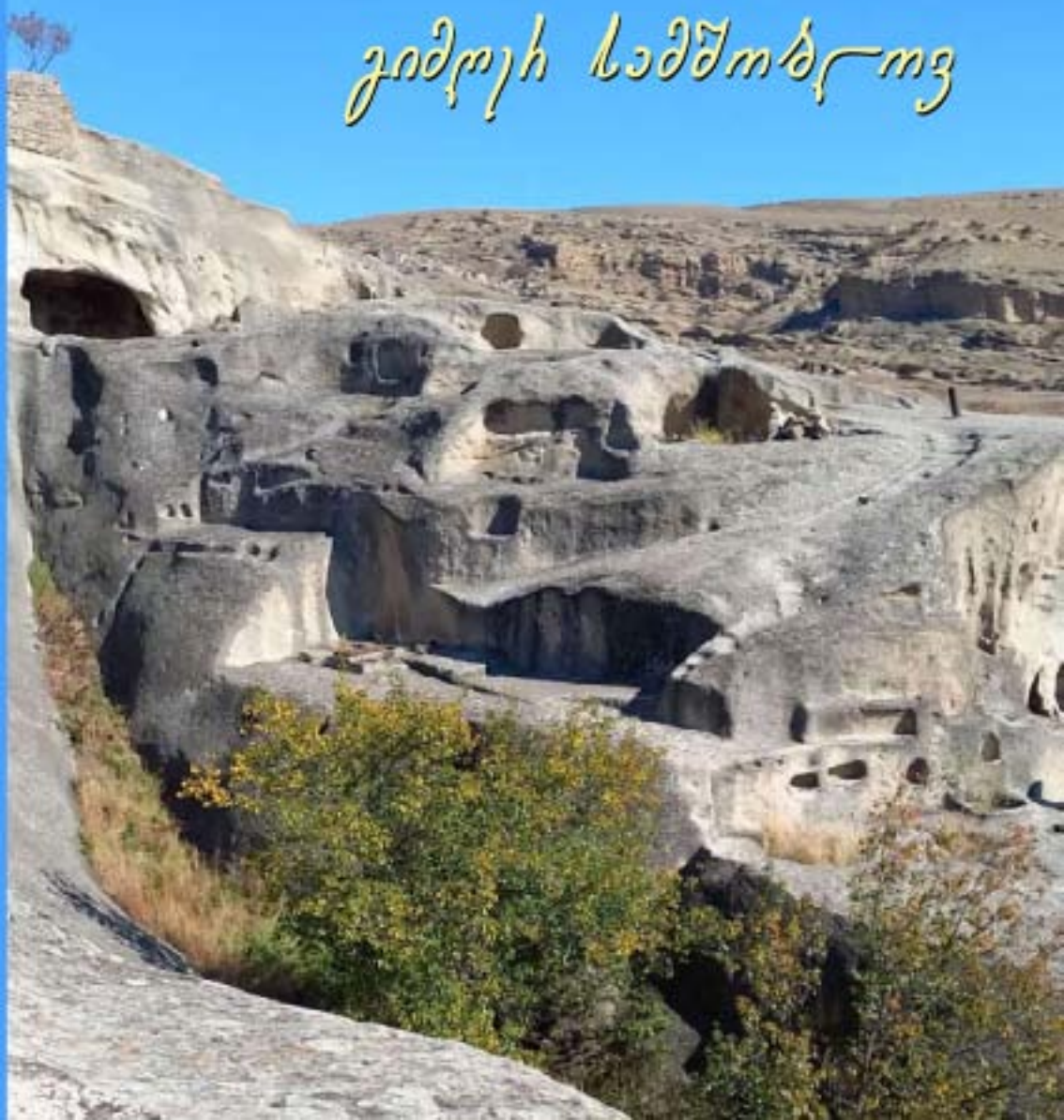

ლილი გოგეაშვილი

ყველსერიხიან
ჯიძის სამშობლო

ლილი გომბეზაშვილი • უფლისციხიდან გიმლერ სამშობლოვ

ԸՆԴՈՒ ՑՄՈՒՆԱԿԱՅԻՆՈՒԹՅՈՒՆ

ყველაზე
კარგი სამუშაო

ლოქსები

თბილისი
2024

მადლოზა ჩემს ნიკო (ნიკოლოზ) გოგებაშვილს
ნიგნის გამოცემის ფინანსური მხარდაჭერისთვის

რედაქტორი ლილი გოგებაშვილი

გამომცემლობის რედაქტორი
მარინე მარკოზაშვილი

ტექნორედაქტორი
ალექსანდრე კუზანაშვილი

ბიოგრაფია

მე, ლილი გოგებაშვილი, დავიბადე 1949 წლის 2 იანვარს., ბოლნისის რაიონის სოფელ რატევიანში. ლექსების წერა დავიწყე 1964 წლიდან. 1968 წლიდან იბეჭდება ჩემი ლექსები ჟურნალ-გაზეთებში: „ნორჩ ლენინელში“, „სოფლის ცხოვრებაში“, „გამარჯვების დროში“, „ახალგაზრდა კომუნისტში“, „დილაში“, „პიონერში“, „საქართველოს ქალში“, „აღმანას ლილეში“, „მნათობში“, „ცისკარში“ და „დროში“. ჩემს ლექსებზე შექმნეს სიმღერები კომპოზიტორებმა: ჯემალ ადამაშვილმა, მერაბ მერაბიშვილმა, სერგო ჟვანიამ, ნუნუ გაბუნიაძე, ვაჟა დურგლიშვილმა, რუსუდან ხორავამ. მე თვითონაც ვმღერივარ ფანდურის და დუდუკების თანხლებით, ალბათ, პაპაჩემისგან გადმომეცა მუსიკის ნიჭი და სიყვარული, რომელიც თვალებმინაბული უკრავდა და მღეროდა ზურნაზე. 1969 წლდან ვმუშაობ საზოგადოებრივი ტელევიზიისა და რადიოს „ოქროს ფონდში“. 2013 წლიდან ვარ საქართველოს მწერალთა კავშირის წევრი. გამოცემული მაქვს სადიდო ლექსების სამი კრებული: „იმედის სხივი“, „აფხაზეთი მალე დაგვიბრუნე ღმერთო“, „ფერისცვალებას ველი“ და ოთხი საბავშვო ლექსების კრებული: „შეიყვარეთ დედა ენა“, „გულყვითელა წიწილები“, „მარულაზე მივდივართ,, და „ადანდალი დანდალი შეისწავლეთ ანბანი“. ქალაქ ბოლნისის მუნიციპალიტეტის კულტურის ცენტრის სახელით ქალბატონმა ნათელა თარხნიშვილმა 2010 წელს გადმომცა დიპლომი, ხოლო 2016 წლის 8 მარტს ბოლნისის მუნიციპალიტეტის გამგეობის სახელით გამგებელმა ბატონმა გოგი მეშველიანმა გადმომცა მადლობის სიგელი ქალაქ ბოლნისის მუნიციპალიტეტში ხალხ-

ური რეწვისა და თვითშემოქმედების განვითარებაში, ნაყოფიერი მოღვაწეობისა და უანგარო შრომისათვის. 2018 წელს საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის სახელით მწერალთა კავშირის თავმჯდომარემ ქალბატონმა მაყვალა გონაშვილმა გადმომცა დიპლომი, რომლითაც მომენიჭა „ამაგდარის წოდება“ ნაყოფიერი შემოქმედებითი მოღვაწეობისათვის. 2019 წელს ააიპ ოქროს ფონდის პრეზიდენტმა ქალბატონმა მაყვალა გონაშვილმა გადმომცა „თამარიონის ენდალმა“ ქართულ მწერლობაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის. 2022 წლის ნოემბერში საქართველოს ფოლკლორის სახელმწიფო ცენტრის ინიციატივით ჩატარდა ფოლკლორის ეროვნული ფესტივალი, სადაც მივიღე მონაწილეობა, როგორც ხალხურმა მთქმელმა და მომენიჭა ლაურეატის წოდება.

მსურს მივიღო მონაწილეობა პოეზიის დღისადმი მიძღვნილი კონკურსის, მესამე ნომინაციაში დავით აღმაშენებლის სახელობის პრემიის „ძლევაი საკვირველი“-ს პრემიის მოსაპოვებლად.

ლილი გოგებაშვილი

გაერთიანდეს და გაბრწყინდეს კვლავ იბერია

ღმერთო! მოგვივლინე
მეფე დავითის
დარი პატრონი,
დამარცხდეს მტერი!

ღმერთო! მოგვივლინე
მეფე თამარის
დარი პატრონი,
გამრავლდეს ერი!

ღმერთო! მოგვივლინე
მეფე ერეკლეს
დარი პატრონი,
ვიცხოვროთ შვებით!

კვლავ რომ აღორძინდეს
დედაღვთისმშობლის
წილხვედრი ესე
ქვეყანა ჩვენი!

კვლავ გაერთიანდეს
ნიკოფსიიდან
დარუბანდამდე,
ვადიდოთ ღმერთი!

მალე! იბერიის
გაბრწყინებასაც
მოგვასწროს ღმერთმა
ერიც და ბერიც!

* * *

უფლისციხიდან ჩემს საქართველოს
ვუმღერი ტკბილად,
ჩვენი წარსული თვალწინ დამიდგა
იქიდან მზირალს!

* * *

მე მომავლინა ღმერთმა რომ
ჩემი ლექსებით დაგათროთ,
სიკეთე ვთესო ამ ქვეყნად,
ჩემი ნამღერით დაგატკბოთ!

დიდება უფალს

დიდება უფალს!
ღვთისმშობელ დედას!
გადაგვაფარონ
მფარველი კალთა,
ჩვენ კი ცოდვისგან
განწმენდილები
წარვმდგარვიყავით
ლოცვად მათ კართან!

ეს ქართველს გაუმარჯოს

დიახ! გაუმარჯოს
იმ ქართველს, ქველს,
წრფელად ვინც იფიცებს
სამშობლოს მიზეს,
ვინც არ დაივინყებს
თვის ადათ-წესს,
ვინც რომ გაამრავლებს
ქართულ ჯიშს, გენს!
დიახ! გაუმარჯოს
იმ ქართველს, მძლეს,
ვინც სამაგიეროს
მიაგებს მტერს,
წამლით დაბანგული
არ დადის დღეს,
თავის ნიჭს ვინც ახმარს
ქვეყანას, ერს!
ვინც მშვიდს პურს აწვდის,
მწყურვალს კი წყალს,
სუსტს ანუგეშებს და
უქარვებს დარდს,
შრომობს და მაგალითს
კარგს აძლევს სხვას
და გაჭირვებულთან
სულ გვერდით დგას!
ვინც უფროხილდება თვის
მინის მტკაველს,
არ გაასხვისებს ვინც

თავის მთა-ველს,
ცხოვრებას მარხვით და
ლოცვით გალევს
ვალმოხდილ კაცის ის
სასმისს დალევს!
ქართველს გაუმარჯოს!
სამშობლოს მცველს,
ვინც უსამართლობის
წინ ასწევს ხელს,
ნაქცეულს ფეხზე ვინც
ააყენებს,
მწვალებლებს დაგმობს და
ადიდებს ღმერთს!

რადიოს თანამშრომლებო

სულ მახსენდება წარსული
და ის განვლილი წლები,
ყურს ჩამჩურჩულებს სათუთად
თქვენი ლამაზი ხმები.

მინდა ხმამალა ვიყვირო,
ყველამ გაიგოთ ჩემი,
მიყვარდით, დღესაც მიყვარხართ,
მოგონებებში მრჩებით.

ო, მენატრებით ძალიან,
მსურს გაგაგონოთ ყველას,
ლამაზი წლები რამდენი
ხალისით განვვლეთ ერთად.

დაუსრულებლად ვტრიალებთ
მოგონებათა შორის,
ახალგაზრდობა გავლიეთ
სიყვარულით და შრომით.

წლები რაც უნდა გავიდეს,
რა დამავინცებს თქვენს თავს,
რადიოს თანამშრომლებო
ტკბილად გიხსენებთ დღესაც.

ჩემო მისხეთო

ხელიდან ხელში გადადიოდი,
არ გასვენებდა მტერი მზაკვარი,
არაბმა, ლეკმა, ოსმალომ სისხლით,
შეღება ჩვენი ყრმათა აკვანნი.

შერკინებიან გადამთიელებს
თმოგვის, აწყურის და ვარდის ციხე,
ჭალის, ზანავის და ოქროს ციხეს
ედგათ მტერთაგან დრო მეტად მძიმე.

სადგერის ციხე, თორთუმის ციხე,
სლესის ციხეც და ხერთვის-ვარძიაც,
მტერს უხვდებოდნენ ხმალშემართულნი,
წინაპართ სისხლით განაბანია.

ჩემო მესხეთო, შენ გაუზარდე
სამშობლოს ჩვენსას თმოგველ-ჯაყელნი,
მათ, გადამწყვეტი ბრძოლების ჟამსაც
არა სტოვებდა მტრის წილ გამჩენი.

სახელგანთქმული მოლაშქრეები –
შალვა და დავით ახალციხელნი,
მტერს ცოცხლად რომ არ ჩაბარებოდნენ
უფლის წინ ჰქონდათ დანაფიცები.

ჩემო მესხეთო შენთვის იბრძოდნენ
შვილები მტერთან მედგრად დამხვედრნი,
მთავარსარდალი სააკაძე და
მეფე ერეკლე, თორელ-მხარგრძენლნი.

დიახ, გამშვენებს ციხე რაბათის,
გასახსენებლად წარსულის მწარის,
კვლავაც შენდები, კვლავაც მშვენდები,
დასაბრმავებლად მომხვედურთა თვალის.

აღორძინდი და აყვავდი კვლავაც,
მუდამ გფარავდეს ღვთისმშობლის კალთა,
ო, მე არასდროს აღარ მენახოს
სამტროდ მოსული ვინმე შენს კართან.

ჩემო მესხეთო, თვალმარგალიტო,
წარსულში ქართველთ ხმალო და ფარო,
მტერთან ყოველთვის მტრულად დამხვედრო,
შენი აღმა სვლით მეც შენთან ვხარობ.

მტრისგან მრავალჯერ აოხრებულო,
მოყვასთან მუდამ სუფრაგაშლილო,
გული საფრენად უკვე მზად არის,
რომ გიმზერ ვარდო, ლამაზად შლილო.

შენ გაგიმარჯოს ჩემო მესხეთო,
მოყვასის გულის გასახარადა,
ბევრი შექმნილა, კვლავაც შეექმნათ
შენზე სიმღერა, ლექსი, ბალადა.

ვინც სამშობლოსთვის თავი განირა
დავანთოთ მათთვის წმინდა სანთელი,
წელი რამდენიც უნდა გავიდეს
გულში გვინთია მათი სახელი.

* * *

საამურად აჭიკჭიკდნენ მერცხლები,
რა კარგია, გაზაფხული მოვიდა,
ხეებს უკვე დასკდომიან კვირტები,
გამიხარდა მეც სიმღერა მომინდა.

შოთა რუსთაველი ქართველთა გენია

რუსთველი იყო ბრძენკაცი,
ქართულ კულტურის ლამპარი,
ტაძართა შემამკობელი,
უფლის ნყალობით გამთბარი.

პოეტიც იყო მხატვარიც
სულმნათი შოთა რუსთველი,
„ვეფხისტყაოსნის“ შემქმნელსა
ბევრი რამ დარჩა უთქმელი.

ქართული სინმინდეების
და მონასტრების დამცველსა,
დაზიანებულ ტაძართა
ევალეობდა აღდგენა.

მტერმა რომ ჯვრის მონასტერი
გაანადგურა, გაძარცვა,
მეფე თამარმა იმისი
აღდგენა ილო თავადა.

მეფემ კი შოთა გაგზავნა,
რომ აღედგინა მთლიანად,
ლაშქრობამ ჯვაროსნებისამ
რაც კი რამ დააზიანა.

ქართულ საკულტო ძეგლებზე
ზრუნვა მას ევალეობდა,

ყოველი წუთი ძვირფასი
დაკარგვად ენანებოდა.

მხარში დაუდგა მონასტერს,
მას ხომ ღვთის მადლი მოსავდა,
მეფე თამარის სურვილით
ჯვრის მონასტერი მოხატა.

ამ საქმეს, მამულიშვილურს,
უძღვნა სიცოცხლე მან მთელი,
სამეფო კარის ვაზირმა
ამით ადიდა გამჩენი.

რუსთველი იყო დამტვევი
ულევი ენერგიისა,
მით მალღებოდა პრესტიჟი
ქართული ეკლესიისა.

ჯვრის მონასტერში აღმოჩნდა
შოთას იქ ყოფნის კვალია,
სიცოცხლის ბოლო წლები რომ
ამ სალოცავში გალია.

ამას მეტყველებს ფრესკები
და წარწერები ქართული,
რომ აქ ცხოვრობდა რუსთველი
თავისი ღვანლით განთქმული.

არასდროს განშორებია
ქართველთ სავანეს მგოსანი,

იქ დაასრულა ცხოვრება
მონატრებულმა მოყვასის.

დაე! მარადჟამს იბრწყინოს
ჯვრის მონასტერში მის სახემ,
მისი სახელი, დიდება,
საუკუნეებს კვლავ დარჩეს!

მადლობელი ვარ

უზენაესის ვარ მადლობელი
თქვენთან ყოფნის რომ ღირსი გამხადა,
ვნახე მესხეთი, ულამაზესი,
მდის სიხარულის ცრემლი თვალთაგან.

დიდი ხნის ნატვრა ამიხდა ახლა,
ვარ თქვენთან ერთად ზეიმის მომსწრე,
გმადლობთ მესხეთო რომ გაგვიზარდე
დიდი რუსთველი, სულმნათი მოყმე.

* * *

მიდიან წლები, მიდიან,
ცეცხლოვან ეტლით მიჰქრიან,
დროის დინებას მივყვები,
გულო, ნუ შემიშინდება.

ქართულ ერს განძი შეუქმნა

**დიდ პედაგოგს, მწერალს და საზოგადო მოღვაწეს
იაკობ გოგებაშვილს**

გოგებაშვილთა ეზოში
საამოდ ამოჩუხჩუხდა
წყარო ანკარა, ცივ-ცივი,
და ყმანვილ ვარიანელებს
მიჰქონდათ მათი ეზოდან
წყალი ხალისით, კისკისით.

მის სახლის კედლებს, მის ნივთებს,
ბებერ ხეების ტოტებსაც
ახსოვს ბავშვობა მოძღვარის,
შრომა და ქველმოქმედება,
ხმატკბილი, ხმაურიანი
გოგებაშვილთა ოჯახის.

იაკობ გოგებაშვილის,
ამ ზნეკეთილი ყმანვილის
ბავშვობა ახსოვს ვარიანს,
მზით გარუჯული ტოლებთან
ფეხებშიშველი ველ-მინდორს
შემოირბენდა მადლიანს.

მერე კი მიუჯდებოდა
გაქათქათებულ ხარის ბეჭს
ბიჭი უთქმელად, თავისით,
გათლილი ჩხირით ასოებს

ავგირისტებდა ძვირფასად,
მონდომებით და ხალისით.

ლალ, ხალისიან ბავშვობას
იაკობ გოგებაშვილის
სევდაც კი მოჰყვა რამხელა,
ჩაგრულთა მუდამ შემცოდე
„მგლის ლეკვადაც“ კი მონათლა
ერთმა უზნეო აღმზრდელმა.

მოხელე-ჩინოვნიკებთან
ქვეყნის ავბედით საკითხზე
რამდენჯერ უკამათია,
და სამართლიან ქველმოქმედს
დიდ ეროვნული საქმისთვის
არასდროს უღალატია.

ქართველ ერს განძი შეუქმნა
და ნორჩებს ლამაზ ნიგნებით
გული ხალისით აუვსო.
დედა ენამ რომ გამზარდა
მახარებს და დიდ მოძღვართან
იდუმალი ხმით ვსაუბრობ.

მოვეფეროთ ერთმანეთს

ხშირად შეეხვედეთ, მოვეფეროთ ერთმანეთს,
მონატრება არ მოვუშვათ ჩვენთან,
ერთად ყოფნით გული ხარობს, ლაღობს,
ხედავთ? ირგვლივ ზეიმია ფერთა!

ერთად ყოფნით ვძლიერდებით უფრო,
გადავლახავთ დაბრკოლებებს ყველას,
მონატრება კვლავ დავტოვოთ კენტად,
ჩვენ კი დავრჩეთ ბედნიერნი ერთად.

ვადაყოფთ შენით

დიმიტრი გოგებაშვილს

წმინდა მამა სტეფანე ხირსელის სახელობის

მამათა მონასტრის ეზოში განისვენებს ინგილოთა

ბლალოჩინი დიმიტრი გოგებაშვილი (გოგებოვი),

რომელიც გარდაიცვალა 1865 წლის 6 ოქტომბერს

შენ ჩემო გოგებაშვილო,
ინგილოების ქომაგო,
მათ ჭირს, ლხინს იზიარებდი,
ღმერთმაც პატივი მოგაგო.

უმსუბუქეები მათ ტკივილს,
ეს როდი იყო ადვილი,

ხირსის მონასტრის ეზოში
მით დაიმკვიდრე ადგილი.

დიდებულ ტაძრის ეზოში
ბრწყინავდეს შენი საფლავი,
წარსულის ამბის მთხრობელი,
ჩაუქრობელი ლამპარი.

საუკუნენი გავიდა
რაც ამ ქვეყნიდან გახვედი,
შენ ვალმოხდილი ამაყად
წინაპართა წინ წარსდექი.

გოგებაშვილნი ვამაყობთ
შენი კაცური სახელით,
და ჩვენს გულებში მარადჟამს
ენტები როგორც სანთელი.

რჩეულთა ხვედრი

ეკლიანი გზით სიარული
ყველას არ ძალუძს,
ეს არის მხოლოდ უზენაესის
რჩეულთა ხვედრი,
ადვილი არის სავარძელში
მოკალათება,
მართლმადიდებელ სარწმუნოების
დაცვაა ძნელი.

ჩემო მამულ

ქარი ქოჩორს უვარცხნის
მობიბინე ვენახს,
მზე კი ესალბუნება
ჩაშაქრებულ მტევანს.

შენი წინსვლა მახარებს,
ბარაქა და ხვაფი,
ღმერთმა არ მოგიშალოს
შენ იმედი ხვალის.

შენი გმირულ წარსულით
მე ამაყი დავალ,
მსურს თავს დაგკაშკაშებდე
ულრუბლო ცა მარად.

მომავალში მსურს ვიყოთ
ერიც, ბერიც ერთად,
მულხმოყრილი ქართველი
არ გვენახოს მტერთან.

* * *

გული ჩემი სიყვარულის ზღვაში
საიმედო ნავსაყუდელს ელის,
სადღაც იქით, შორს, მხიარულ ხმაზე
მესმის, ჩემი მოლალურიც მღერის.

იერუსალიმის ქართველთა ჯვრის მონასტარი

ადგილი, სადაც ხე მოჭრეს, ქრისტეს
სანამებელი ჯვრისათვის,
სცნო ბიზანტიის იმპერატორმა
ეჩუქებინა ღირსთათვის.

ღირსეული კი მისთვის აღმოჩნდა
მირიან მეფე ქართველთა,
მადლობა უფალს, ღვთისმშობელ დედას,
წყალობა იღეს რამხელა.

ქრისტიანობის მცველმა ამ ადგილს
ააგო ტაძარი ღვთისა,
იერუსალიმს დღესაც ამშვენებს,
ქართველთა სავანე წმინდა.

მისი სახელიც, ჯვრის მონასტერი,
აქედან შეერქვა დიადს,
გამუდმებული ომები მტერთა
ტაძარს აყენებდა ზიანს.

ღვთისნიერ მეფე გორგასალმა კი
გააფართოვა ტაძარი,
მის კედლებს დღემდე შემორჩენია
პროხორე დიდის ნაღვანი.

არ დაუკლიათ მწიგნობარ მამებს
ჯვრის მონასტრისთვის ღვანლი,

წმინდა გიორგი, წმინდა ექვთიმეც
იღვწოდნენ, შეეძლოთ რაც კი.

თარგმნეს წიგნები სასულიერო,
თან გადაწერეს ქართულად,
ქართველ ბერების მოღვაწეობა
თანდათან უფრო გართულდა.

უცხო ტომელებს სურდათ გაექროთ
აქ, ღვანლი, ქართველ მეფეთა,
ეგვიპტის სულთანს ჯვრის მონასტერი
გადუქცევია მეჩეთად.

დამპყრობნი ქართველ ბერებს დევნიდნენ,
უღმერთოება გამრავლდა,
ქართულ კულტურის მრავალი ძეგლი
გაანადგურა ხანძარმაც.

ბერძნებმა ჩვენი ხელნაწერები
ბნელ სარდაფებში დამალეს,
ჩვენი ფრესკები და წარწერები
ყველა ბათქაშით დაფარეს.

ქართველ მეფეებს აღუდგენიათ
ივერთა სავანე წმინდა,
ისმის გალობა ჯვრის მონასტრიდან
და დღესაც ღვთის მადლით ბრწყინავს.

წმიდა გიორგი გურჯი

პატარა იყო გიორგი, როცა,
მოსტაცეს თავის ქვეყანას, დედას,
აღმოჩნდა უცხო ტომელთა ხელში,
მიეცა ბავშვი უსაზღვრო სევდას.

მიჰყიდეს ვილაც თურქს, გადამთიელს,
მიაღებინეს ისლამის სჯული,
გიორგის ნაცვლად დაარქვეს შალი,
იცოდა მხოლოდ რომ იყო გურჯი.

მარტოობაში განვლო ცხოვრება,
თვისტომი გვერდით არა ჰყოლია,
მას სიღარიბე დაუმეგობრდა,
სიხარული კი არცა ჰქონია.

ის იყო წყნარი, პატიოსანი,
ოჯახის სითბო ჰქონია არც კი,
ერთ-ერთ დუქანში წვრილმანებს ჰყიდდა,
პატივსა სცემდა ყოველი კაცი.

როდესაც გახდა სამოცდაათის,
ფიქრობდა, მეყო ამდენი თმენა
და გადანყვიტა, დაუყონებლივ,
დაბრუნებოდა წინაპართ რწმენას.

მივიდა იგი თურქ მსახურთან და
მას გაუმხილა სურვილი თვისი,

რომ ქრისტიანულ ოჯახში იშვა
და აღარა სურს მას რწმენა სხვისი.

უთხრა: სიმშვიდე დავკარგე, რა ვქნა,
ამაზე დღე-ღამე, ჩემი გული წუხს,
მინდა ჩემს რწმენას რომ დავუბრუნდე
და ქრისტიანად მოვკვდე, ესა მსურს.

კარგ, პატიოსან კაცად იცნობდნენ,
მიტომ უკვირდათ ნათქვამი მისი,
აღბათ ჭკუიდან შეიშალაო,
ქრისტესთვის სიკვდილს მოითხოვს თვისით.

სურდა სიტყვები მისი ერწმუნათ
და გაეფანტა ირგვლივ წყვილიადი,
მე სასიკვდილოდ მზად ვარ ქრისტესთვის,
იმეორებდა თვალცრემლიანი.

ის გამოკეტეს ოდაში, სადღაც,
რომ მოეყვანათ თურქებს „ჭკუაზე“,
ანამებდნენ და მაინც ვერ შეძლეს
გადაბირება, იყო უარზე.

მისი წამება სამ დღეს გაგრძელდა,
არ ღალატობდა თავის აზრს მაინც,
რწმენაში უფრო ძლიერდებოდა,
ქრისტეს სიყვარულს შესწირა თავი.

მას ჩამოხრჩობა გადაუნყვიტეს,
როდი შენუხდა ამაზე დიდად.
თურქნი გაცოფდნენ ამაზე უფრო,
გიორგი სასჯელს რომ შეხვდა მშვიდად.

მანამდე სასჯელს აღასრულებდნენ
კვლავ შეამთხვიეს ტანჯვა მრავალი,
ანამებდნენ და ლანძლავდნენ, ბოლოს
კისერში მარყუჟს უჭერს ჯალათი.

ნიშნად წინ თითი გაიშვირეო,
რომ აღიარე სჯული ისლამის,
მაგრამ, გიორგი კუმშავდა თითებს,
არ შეუსრულა იმათ მიზანი.

რაც უფრო მეტად აიძულებდნენ,
მოხუცი უფრო კუმავდა ბაგეს,
ბაზარი ცემით მოატარეს და
თავის განირვა ქრისტესთვის ნახეს.

მუსულმანებმა დანით დაჩხვლიტეს,
თოკზე დაკიდეს, მერე ჩამოხსნეს,
ყველა დარწმუნდა მის სიმტკიცეში,
მისი მოთმენით თურქნი გაოცდნენ.

მაცხოვრისათვის თავდადებული,
ვერ გადიბირეს გიორგი გურჯი,
აზრი ვერაფრით შეაცვლევინეს,
მუსულმანთათვის აღმოჩნდა ურჩი.

და ამიტომაც ის ჩამოახრჩეს,
ამით ადიდა ღმერთი-გამჩენი,
უფლისთვის ვნება-წამებისათვის
თავზე დაადგა ქრისტეს ნათელი.

კრძალვით გვაახლე უფალსა

წმიდა მამა სტეფანე ხირსელს

ასურელ წმიდა მამებთან
ღვთის მორჩილი და სპეტაკი,
ახლად მოქცეულ ივერსა
ენვია მამა ნეტარი.

მონაზონობის ვინრო გზით,
იარა წმიდა სტეფანემ,
ამ ქვეყნიური ზრუნვისგან
იყო გამიჯნულ მეტადრე.

ის, მამა იოანესი,
იყო მონაფე, სულმნათი,
უკეთურების მომსვრელი,
სულიერ წყლულთა მკურნალი.

უფლის ნებით და წყალობით,
მას წილადა ხვდა კახეთი,
რომ შეემოსა ეს მხარე,
ქრისტეს ბრწყინვალე ნათელით.

წმიდა ზენონთან მგზნებარედ,
მან მოილოცა კახეთი,
ღვთის სიტყვის მქადაგებელმა
ამით ადიდა გამჩენი.

ბოლოს გაჩერდა ხირსაში,
ტიბაანს, ახლოს მდებარე
და ჰფენდა ქრისტეს ნათელსა
მთელს ივერს წმიდა სტეფანე.

აქ მონასტერი ააგო,
ღირსმა სტეფანე ხირსელმა,
ამით ამაღლდა უფლის წინ
მისი ღვაწლი და ღირსება.

ამა სოფელმა, ვით ქრისტეს,
შეასვა ძმარი, ნალველით,
მან მაინც სასწაულები
აქ აღასრულა რამდენი.

საცდურში ჩავარდნილების
ხარ აღმომყვანი მამაო,
გადაარჩინე ივერნი,
საქრისტიანო სამყარო.

მორწმუნეთ წინამძღვარი ხარ
ქრისტიან ერთა ცისკარო,
და საუკუნო ღვინშიაც
ჩვენი სულების მიმყვანო.

მართალი სიტყვის ქადაგო
და სულიერო ლამპარო,
ჩვენს სულელებისთვის უფლის წინ
მეოხი იყავ მამაო.

ცრემლები სინანულისა
მოგვმადლე წმიდა სტეფანე,
უფლის გზით ჩვენც გაგვიყოლე,
იყავი ჩვენი მესაჭე.

სულიერ წყლულთა მკურნალო,
ნუ მიგვცემ ეშმას, მუხთალსა,
ცოდვისგან განწმენდილები
კრძალვით გვაახლე უფალსა!

წმიდა სალომე ქართველი

*იერუსალიმის ქართველთა ჯვრის მონასტერში
სპარსთაგან წამებულ წმიდა დედა სალომე ქართველს.*

იერუსალიმს დღესაც ამშვენებს
ჯვრის მონასტერი, ადგილი წმიდა,
აღადგინეს და განავრცეს უფრო
გორგასალმა და პროხორე დიდმა.

აქ ულოციათ, ჯვრის მონასტერში,
პირველ ქრისტიან მეფეს ქართველთა,

მეფე მირიანს, ვახტანგის, თამარს,
ქრისტიანობის მტკიცედ დამცველთა.

წმიდა სალომეც აქ ლოცულობდა
საქართველოსთვის, შენვენად ერის,
სჯეროდა უფლის წყალობისა და
იმედით სჭვრეტდა სამშობლოს მერმისს.

სპარსელებსა და სხვა მრავალ დამპყრობთ
ქვეყნებისათვის ნგრევა მოჰქონდათ,
ქრისტიანების და ქრისტეს რწმენის
უპირველესად სურდათ მოსპობა.

იერუსალიმს შემოუტია
სპარს დამპყრობელთა ურიცხვმა ჯარმა,
გადაწვეს, მოსპეს ირგვლივ ყოველი,
ხალხს, წმიდა დედებს არგუნეს ტანჯვა.

ჰა, დადგა ჟამი ძნელბედობისა,
ცდუნდა სალომე სპარსელთა მიერ,
უარყო ქრისტე და ამისათვის,
ბევრი ინანა, შეწუხდა ძლიერ.

სევდამ მოიცვა წმიდა სალომე,
არ სცილდებოდა დარდი მის გულსა,
ნანობდა, რატომ უარყო ქრისტე,
სული რად მისცა სპარსელთა სჯულსა.

ბევრი ფიქრის დრო არ ჰქონა წმიდანს,
კვლავ დაუბრუნდა ის ქრისტეს რწმენას,
ეს რომ შეიტყვეს უშჯულოებმა
ის შეახვედრეს უამრავ ვნებას.

ჯვრის მონასტერში შეიპყრეს მტრებმა,
უფალს შესთხოვდა მიეცა თმენა,
ცეცხლით, მახვილით აწამეს, მაგრამ,
არ დაუთმია კვლავ ქრისტეს რწმენა.

იერუსალიმს, ჯვრის მონასტერში,
გადაიტანა მრავალი ტანჯვა,
ღვთის სიყვარულმა იმძლავრა მასში,
ამაოდ დარჩათ ჯალათებს გარჯა.

განრისხდნენ სპარსნი, რომ ვერ აცდუნეს,
ვერ გაჭრა მასთან დასჯამ და თხოვნამ,
განსაცდელს მშვიდად ხვდებოდა, მიტომ
გაცოფდა უფრო ჯალათთა ხროვა.

უფალი იყო ნეტარის შემწე,
აძლიერებდა რწმენაში მეტად,
განბასრა სპარსთა სარწმუნოება,
მარტვილი წარსდგა მართალი ღმერთთან.

ამის შემდგომად თავი წარჰკვეთეს,
ცეცხლს მისცეს მისი სხეული წმიდა,
ამით დასრულდა წამება მისი,
მაცხოვრისაკენ წინ გვიძღვის სხივად.

ნმიდა სალომე თავისი ღვაწლით
ჩამოიღვენთა როგორც სანთელი,
ჯვრის მონასტერში, ქართველთ სავანეს,
შემორჩენია მისი ნათელი.

შემოუნახეთ!

თქვენი იმედი მაქვს
თაობავ, მომავალო!
კვლავ უნდა იბრძოლოთ
ქართლის დიდებისთვის!
ჩვენმა წინაპრებმა
ანდერძად დაგიტოვათ,
რომ შემოუნახოთ
შვილებს, შვილიშვილებს:
თქვენამდე დაცული
სჯული ქრისტესი,
თქვენამდე მოღწეული
ენა ქართული,
თქვენამდე მოსული
ზღაპრული საქართველო!

* * *

ყოფნის ხევს ნისლი ესტუმრა,
მთისკენ მოინევს ნელ-ნელა,
გამანებივრა ფერებით,
ვერ მტოვებს, ველარ მეღევა.

საუკეთესო თაობა თქვენ გამოზარდეთ მრავალი

*ამადარ ხელოვანს: შესანიშნავ ლოტბარს, მომღერალს,
საქართველოს რადიოს ფონოგრამების განყოფილების
(„ოქროს ფონდის“) უფროსს ბატონ აკაკი ურუშაძეს*

თქვენი ერის და ქვეყნისთვის
რამდენი წელი იღვანეთ,
დრო და მანძილი აროდეს
გეშორებოდათ მიზნამდე.

შესანიშნავი ლოტბარი
და მომღერალი იყავით,
მსმენელს ატკობდით სიმღერით
მით აისრულეთ მიზანი.

გუნდები გყავდათ ყოველთვის
მოსაწონი და ქებული,
თქვენს ერს წინ წარუდგებოდით
მედლებით დამშვენებული.

თქვენ ანსამბლებმა სიმღერით
ყველგან გაითქვეს სახელი,
და იმ გაღებულ თქვენს შრომას
ასე მოჰფინეთ ნათელი.

საუკეთესო თაობა
თქვენ გამოზარდეთ მრავალი,
ხალხური სიმღერისაკენ
რამდენს მიეცით სავალი.

მეამაყება, ამშვენებთ
დიდ ხელოვანთა არმიას,
თქვენ ასრულებდით ყოველთვის
საქმეს ერისთვის მაღლიანს.

უფალმა თქვენ მოგავლინათ,
იშვიათ ხმების დამცველად,
შრომობდით დაუღალავად,
საქმე იტვირთეთ რამხელა.

ჩვენც შეგვაყვარეთ შრომა და
ზრუნვას აროდეს გვაკლებდით,
ნლები რაც უნდა გავიდეს
ჩვენს გულში მარად დარჩებით.

მწერლობაშიც კი მოსინჯეთ
თქვენი მახვილი კალამი,
შეგითხზავთ ფელეტონები,
მაგრამ იცოდა არავინ.

საქალაქლეში ისევ მე
აღმოვაჩინე შემთხვევით,
ბავშვებსაც რომ დაუნერეთ
თურმე ზღაპრები, ლექსები.

მუდამ წყალობის გამცემი,
სხვისთვის სიკეთის მდომელი,
ტოლს არ უდებდით ჭადრაკშიც
მრავალი პრიზის მფლობელი.

თქვენს ნათქვამ სიტყვას „შვილიკოს“
გულში ვინახავ სათუთად,
ნარსულს ტკივილით გავხედავ, -
დრო, ეჰ, რა სწრაფად გასულა.

ამა ქვეყნიდან გახვედით
კაცური კაცის სახელით,
არ მოგკლებოდეთ მარადუამს
იმ ქვეყნად უფლის ნათელი.

ჩვენი სიცოცხლე

ჩვენი სიცოცხლე ბენზე ჰკიდია,
თუკი გაგვიწყდა, მორჩა, გავთავდით,
კარგი ვაკეთოთ, ცუდით იცოდეთ,
ჩათვალეთ ღმერთთან უკვე დავმარცხდით!

ყველამ კარგად რომ მოგვიხსენიოს,
ბოროტს ყოველთვის განზე განვუდგეთ,
გაჭირვებულებს გვერდით დავუდგეთ,
ქრისტეს და ჩვენს მტერს, მტრულად დავუხვდეთ!

სანამდე ვცოცხლობთ უნდა ვიცხოვროთ,
ვით ქრისტიანთა ადათ-წესია,
როცა კი გავალთ ამა ქვეყნიდან,
მონანულები შევხვდეთ მესიას.

დედას

ნუთუ დრო მოვა და სიცოცხლის
ფიალას დასცლი,
ო, არ მსურს ფიქრი მე ამაზე,
ძალიან ვშიშობ,
ეზოს ჭიშკართან ვინ დამხვდება
ხელებგაშლილი,
ვინ დამახვედრებს შენს ტკბილ სიტყვებს,
„მოხვედი შვილო?“
ო, მე არ მინდა, რომ მოვიდეს
ის დრო, ის ჟამი,
განშორებისა რომ დარეკონ
მნუხრის ზარებმა,
მსურს რომ გიმზირო უსასრულოდ
დაღლილს შრომისგან
და არ მოვუშვა დაღამება
მაგ შენს თვალებთან.

ნეფე-დედოფლის დალოცვა

ნეფეე გვირგვინს დაგილოცავ
დედოფალთან ერთად,
გამრავლდით რომ შურიტ გული
უსკდებოდეს მტერსაც.

ქართველნო აკვნის ჭრიალით
ზარდეთ ქალნი, ვაჟნი,

არასოდეს დაგდგომოდეთ
გაჭირვების უამი.

გამოზარდეთ შვილნი ღმერთის
სიყვარულით, შიშით,
სიმშვიდე და მოთმინება
გქონდეთ ჭირშიც, ლხინშიც.

სიკეთის ქმნით სულ იყავით
მაგალითი სხვების,
მონყალენი, გულმართალნი,
მორჩილები ღმერთის.

გაიხარეთ, სულ იმრავლეთ
საქართველოს ფარად,
შვილები და შვილთაშვილნი
დაგხვეოდნენ ჯარად.

მტერ-მოყვარე გაგერჩიოთ,
აგხდენოდეთ ნატვრა,
ათი მცნების შესრულებით
ღვთის გზით გველოთ მარად.

* * *

რა დამათრობელია
სურნელი აკაცის,
ვითარცა სიყვარული
შენი.

ბავარელი ბიჭები

ხელედურას ჩაუფრინდნენ
ბავარელი ბიჭები,
მათ ყიჟინამ დააფეთა
ნაძვები და ფიჭვები.

ადგაფუნდა ხელედურა,
კალმახები მიყურდნენ,
აიყოლეს პატარებიც
სადღაც გაჰქრა სიჩუმე.

სიცივისგან მთლად გალურჯდნენ
იბანავეს იმდენი,
ნაპირს განწენენ, რიყის ქვებზე,
მზეს გაანდეს ფიქრები.

მერე ფიჩხიც შეაგროვეს,
ცეცხლი ააბრიალეს,
„ლაჟღავშით“ და „ლილეოთი“
ჭალა აახმიანეს.

ნაკვერჩხლებზე ტარო ცეკვავს,
რძე გამოსდის, ტკარცალებს,
გლეხი ჩივის, სიმინდების
ყანა სულმთლად გაცალებს.

კვლავ მთისაკენ იჩქარიან,
მთები ელით ზვიადი,
მათ აცილებს დედის ლოცვა,
ხელედურას ჩხრიალი.

ბედნიერი ხარ

ბედნიერი ხარ, როდესაც
გსტუმრობს ლამაზი ფიქრი,
როცა დასაპყრობ მწვერვალთან
იმედის ფრთებით მიჰქერი.

ბედნიერი ხარ, როდესაც
მიუწვდომელსა სწვდები,
სიკეთისაკენ ისწრაფი,
ბოროტს ვაჟკაცურ ხვდები.

ბედნიერი ხარ, როდესაც
გზას უკვლევ მოყვასს შენსას,
ნაქცეულს რომ ააყენებ,
ხარ პირნათელი ღმერთთან.

ბედნიერი ხარ, როდესაც
მშიერს მიაწვდი ლუკმას,
დაშვრები შენი ქვეყნისთვის,
დროს არ დაკარგავ უქმად.

ბედნიერი ხარ, როდესაც
დარდიანს ნუგეშს მიჰგვრი,
სიკეთის ქმნას დაეშურე,
თორემ დრო სწრაფად მიჰქრის!

ვაჟას ეზოში

ვაჟას ეზოში გაზრდილნო
ყვავილნო თქვენთან ვლალობ,
ნოემბრის თვეში მცინარეთ,
რომ გხედავთ გული ხარობს.

თქვენ რომ მელოდით, - მეც მოველ,
რომ ჩაგეხუტოთ გულში,
სიბერეს კი არ ვუჩივი,
ჯერ კიდევ მიჭრის მუხლი.

მახარებს, არ დაგვიწყნიათ
სტუმარ-მასპინძლის წესი,
ჰაი, რომ თქვენთან ამოსვლით,
ზღვა სიხარული შევსვი.

სჯობს

ხელი გავუწოდოთ, ერთმანეთს,
მეგობრული,
სიავის ქმნაში რაა
ნეტარება,
ვაკეთოთ სიკეთე, სჯობს სულის
ცხოვნებისთვის,
დღე უქმად დაკარგული
მენანება.

ჩვენი „ვეფხისტყაოსანი“

სიბრძნისა და პოეზიის დიდი წიგნი
არის „ვეფხისტყაოსანი“ რუსთაველის,
საფიცარი, საგოგმანო ხელისგულზე,
სიამაყე, დიდი განძი ქრთველ ერის.

დიდი შოთა ჩვენ ამ წიგნით სიბრძნით გვმოძღვრავს,
სიყვარულის, მეგობრობის არის მფენი,
დიდ გენიად აღიარებს მსოფლიო და
მარად მოსაფერებელი არის ჩვენი.

პოეზიის შედეგია ეს პოემა,
ამიტომაც შევაყვაროთ ჩვენს მომავალს,
დიდ გაკვეთილს მიიღებენ ცხოვრებისას,
გავუფრთხილდეთ რუსთაველის ამ მონაგარს.

ჩვენი ბურჯი არის „ვეფხისტყაოსანი“,
ჩვენი ციხე-სიმაგრეა, სიბრძნის წყარო,
შარავანდედით შემოსა ხალხმა შოთა,
მგოსანთმგოსნის მომავალიც მისით ვხარობთ.

ომებმა და ხანძრებმა რომ მას ვერ ავნო,
არის „ვეფხისტყაოსანი“ რუსთაველის,
მოაღწია მან ჩვენამდე უფლის ნებით
და უჭკნობი გვირგვინია ქართველ ერის.

ატირლა ფუნჯი

ნიკო ფიროსმანს

ცა მირზაანის, ლურჯი კამკამა,
თავს ედგა ნიკოს,
ნაკლებად ახსოვს მოფერება
სითბო მოკეთის,
იქ, წნულის ქოხში გაირბინა
მისმა ბავშვობამ,
ობლად დარჩენილს პატრონობდა
მთელი სოფელი.

ახალგაზრდობაც როდი ჰქონდა
დალხინებული,
სანთელი მისი მარტოსულად
ჩამოიღვენთა,
თავშესაფარიც რომ არ ჰქონდა,
უჭირდა ეულს,
მის არსებაში ხატვის ნიჭი
გამოიკვეთა.

არც სახელოსნო, არცა სახლი
მას არ გააჩნდა,
მედუქნებთან, მიკიტნებთან
ათევდა ღამეს,
გაჭირვებაში, ობლობაში
გალია დღენი,

ხატავდა ირმებს, რთველს და ქორწილს,
მზესა და მთვარეს.

არ ღირსებია ნუგეში და
მხატვრის დიდება,
მისი ცხოვრება უიმედო,
თითქოს დამთავრდა,
კეთილშობილი, ამაყი და
ბედს მინდობილი,
სამიკიტნოებს გატაცებით
მაინც ხატავდა.

თავის მწარე ხვედრს მეტისმეტი
თმენით იტანდა,
მისთვის ყოველმა სიცოცხლეში
ფასი დაკარგა,
არა ჰქონია გამდიდრების
დიდი სურვილი,
საღებავებით დუქნებსა და
გლეხებს ხატავდა.

მარტოობაში მიიცვალა
დიდი მხატვარი,
გაცივდა გული ნიკალასი,
ატირდა ფუნჯი,
საფლავი მისი ვასო პაპამ
აკურთხებინა,
მუდამ მშფოთვარე შემოქმედის
დანყნარდა სული.

ნილად ხვდა მხატვარს სასაფლაო
უპატრონოთა,
თუმცა, სახელი მისი ქვეყნის
საზღვრებსაც გასცდა,
ობლის კვერი ცხვა, ბოლოს მაინც
ველარ გამოცხვა,
ძვალთშესალაგი მისი დღემდე
უცნობი დარჩა.

ლიმილის ბიჭებს

ავღანეთის ომში დაღუპულ ქართველ ვაჟკაცებს

ეს გაუმარჯოს
„ლიმილის ბიჭებს“
რისხვად რომ ეკვეთნენ
დუშმანთ,
არ შევარცხვინოთო
მამული ჩვენი
მათ ერთურთისთვისაც
უთქვამთ.

მათი ცხოვრება
იყო მშფოთვარე,
სამშობლოს ერთგულნი
დარჩნენ,
რარიგ ხანმოკლე

სიცოცხლე ერგოთ,
ქვეყნად გმირობისთვის
გაჩნდნენ.

ვარდები როდი ეფინა
მათ გზას,
ტყვიები აწვიმდათ
ბიჭებს,
ქვემეხთა გრგვინვა
ამსხვრევდა იმათ
მომავალ ოცნებებს,
მიზნებს.

იკაშკაშებენ
გულში სანთლებად
და მარად გვექნება
ხსოვნა,
ვიამაყებთ და
გავიმეორებთ
მათ სახელს,
ვითარცა
ლოცვა!

მამას

სტეფანე გოგებაშვილს

დამიუძღლოურდი, კვლავინდებურად,
არ გერჩის მკლავებში ძალა,
მივყვებით ერთად ჩვენს სოფლის შარას,
ხელჩაკიდებულნი წყნარად.

ბევრი იომე, იშრომ-იღვანე,
თან დაბრკოლებებიც გდევდა,
ამიტომ მინდა დიდხანს იცოცხლო,
კვლავ დიდხანს ვიაროთ ერთად.

იმრავლეთ გოგებაშვილნი

მე გეფერებით დებო, ძმებო,
გოგებაშვილნი,
გოგებაშვილთა შტონაყარო
მამულიშვილნი;

შანშიაშვილნი, პაპიაშვილნი,
ქოროლლიშვილნი,
ღმერთმა დაგლოცოთ საქართველოს
იმედის სხივნი.

აკეთეთ მუდამ საქმე უფლის
გასახარელი,

რომ იყოთ ღმერთის მოსაწონნი
და საყვარელნი.

მამულიშვილნო აღორძინდით,
ქვეყნის სიმებო,
ჩვენი შეხვედრაც, მომავალში,
ღმერთმა ინებოს.

თქვენი ვალია, იყოთ მცველნი
მამულის, ენის
და სათაყვანო მაცხოვარის
ჭეშმარიტ რწმენის.

გახსოვდეთ მუდამ! - შეიყვარეთ
თქვენი მოყვასი,
მართლმადიდებელ რწმენის იყავით
დიდი ქომაგი.

გოგებაშვილნო! აგსრულებოდეთ
ყველა სურვილი
და სულ გქონოდეთ ერთმანეთის
ნახვის წყურვილი!

* * *

დიახ ვამაყობ, რომ ვარ
ქართველი
და თანაც გვარად
გოგებაშვილი.

გულს ემღერება

შემოდგომა არე-მარეს
ქარგავს ნაირფერებად,
თუმცა, ცივი ქარი დაჰქრის
ბელურებს ემღერებათ.

თბილ ქვეყნებში გაფრენილან
მოჭიკჭიკე მერცხლები,
ბელურებმა არ დაგვტოვეს,
მათი ლხენით ჩვენც ვტკბებით.

წვიმა არის, ბელურების,
კვლავ ჟღურტული გაისმის,
მათ განწყობამ მხიარულმა
მოგვიმატა ხალისი.

მოგილოცავთ 8 მარტს

ჰე, მამულო ქართველ დედას
დღეგრძელობა მიაგე,
სახელოვან ჩვენს ქალებზე
კვლავ ბევრი რამ გვიამბე.

გაგვახარე, გაგვაღალე
მათი კარგი ქალობით,
მოგვაპყარი მაცხოვარო.
თვალი შენი წყალობის.

დაგვიზარდეთ კვლავ დედებო
სანაქებო ქალები,
ვარსკვლავებად აციმციმდნენ
სიხარულის თვალები.

არ დაკარგავს თავის გზა-კვალს
სანთელი და საკმელი,
მიემატოს ოჯახს ბურჯი,
აჭრიალეთ აკვნები.

ჩემო დებო, ქართველებო,
იდლეგრძელეთ, გამრავლდით,
შვილთაშვილებს მოელოცოთ
დედის დღე და რვა მარტი.

ბათუმს გიმღერი

ბათუმს გიმღერი ბათუმს,
მრავალ ჭირ-ვარამ ნანახს,
ღვთის მადლით გაბრწყინებულს,
ლამაზ, მომხიბლავ ქალაქს.

შენს წარსულს ვეფერები,
მკვდრეთით აღმდგარო ბევრჯერ,
ამბორს გიძღვნი და გლოცავ
შენ, საქართველოს ედემს.

ბათუმს გიმღერი, ბათუმს,
ქალაქს მადლიანს, ქართულს,
აჭარის თვალმარგალიტს,
მზის სხივით ამოქარგულს.

ბათუმს გიმღერი, ბათუმს,
ბათუმს კაშკაშას, მზიანს,
მტერდამარცხებულ მოყმეს,
სტუმართმოყვარეს, სვიანს.

სვანეთს

სვანეთო მე შენს
გულში მაქვს ბინა,
შენ გამოგიზრდი
შავლეგა ბიჭებს,
რომელთ თეთნულდის
სინმინდე ჰყვებათ
და იბრწყინებენ
თვის საქმით მზისებრ.
ეცოდინებათ
სამშობლოს ფასი
და იქნებიან
თვის ქვეყნის მშვენი,
უფალო ღმერთო
შენ გევედრები,
რომ არ მოაკლო
წყალობა შენი.

ახალო ნელო

ნელო ახალო
გელით ყველანი,
ხვა ვით, ბარაქით
ყურძნის მტევანით.

შენ დაგვიბედე
მშვიდობა ქვეყნად,
ვხარობდეთ ჩვენ და
ხარობდეს ზეცა.

შენ დაგვიბედე
ქორწილ-ძეობა,
აკუნის ჭრიალი,
მტრებზე მძლეობა.

რაინდობა და
ქველმოქმედება,
წინაპართაგან
რომ დაგვებედა.

შენ აგვაშორე
ლალატი, მტრობა,
შევიწარჩუნოთ
რაც ღმერთმა მოგვცა.

შენ შთააგონე
ყველა ქართველი,

ქრისტიანობის
იყოს დამცველი.

არ განდგომოდეს
სიმართლეს განზე,
და ევლოს ქრისტეს
ჭემმარიტ გზაზე.

უფალო ჩემს ერს
აპკურე მადლი,
არ მოუშალო
იმედი ხვალის.

სამშობლო მიგულე მზის სხივად

მიგულე, მზის სხივად მიგულე,
სითბოთ ჩაგელვარო გულს,
ჰო, მთვარის შუქადაც მიგულე,
გზას რომ გინათებდე სულ.

მიგულე, ჩანჩქერად მიგულე,
ძალა შევმატო ყვავილთ,
გამაძლიერე უფალო, რომ
შველად ვეახლო დაღლილთ.

შხაპუნა წვიმადაც მიგულე,
ყველას გადავევლო თავს,

შენტვის ამამლერე მამულო
ჩემს ხმას რომ გამოყვეს სხვაც.

ვადღებრძელე

იაკობ გოგებაშვილს

ვადღებრძელე მე იმ ქართველს,
ვინც გაგვილო ცოდნის კარი,
ვინც გვაჩუქა დედა ენა,
დაგვიტოვა კარგი კვალი.

სოფელს მოჰფინე ნათელი

ჩემი სოფლის საამაყო შვილს ზაური ერადეს

ფარახეთში დაიბადე,
რაჭის მზე თავს გეველებოდა,
რატევანში ჩამოსულს კი
თაფნის სიო გეხვეოდა.

რვა წლის იყავ, რომ ჩამოხველ,
დავაჟკაცდი რატევანში,
ისე განვლე გზა ცხოვრების
დარჩენილხარ არვის ვალში.

თავმდაბალი, მშვიდი, წყნარი
და მშრომელი იყავ მუდამ,
აკეთებდი საქმეს ისე,
როგორც შენს ხალხს, სოფელს სურდა.

ირგვლივ სთესდი სიყვარულს და
ასხივებდი მუდამ სითბოს,
საამაყო შვილთან ყოფნა
უხაროდათ ყველას მიტომ.

ბევრს არასდროს საუბრობდი
და არც საქმეს გადასდებდი,
ყველას დამხმარე იყავი,
სუსტებს მუდამ თანა სდევდი.

სოფლისათვის სარგო საქმე
არასოდეს არა გლლიდა,
მოვლინება შენი ქვეყნად
მარტო ამადაცა ღირდა.

არ იყავი მიმდევარი
პირველობის, არც სიმდიდრის,
უფალმაც მიტომ დაგადგა
უკვდავების შენ გვირგვინი.

მძიმე ჟამი გვედგა უწინ,
გვაწინყდება არვის დღემდე,
სომხის მღვდლები ნათლავდნენ და
სომხურადაც ჯვარსა სწერდნენ.

გაშმაგებით ასომხებდნენ
ქართველებს და ტაძრებს წმინდას,
რატევანშიც მოკალათდნენ,
ითვისებდნენ ნაღვანს სხვისას.

ტაძარს წმიდა გიორგისას
მიაშენეს სომხურ სტილზე,
წარწერებსაც სპობდნენ ქართულს,
ქართულს სომხურ გვარით სცვლიდნენ.

ისევ მახსოვს, ბავშვობაში,
რომ ვეძახდით სომხურ ტაძარს,
წმიდა გიორგის ყოფილა,
ჩვენ ის წლები დაგვრჩა დარდად.

რაც კი სომხებმა დააკლეს
ის რუსებმა დაასრულეს,
წარწერები შეათეთრეს,
ბოროტება აღასრულეს.

მერე კი კომუნისტებმა
ხორბლის ბეღელად აქციეს,
არა ჰქონდათ შიში ღმერთის,
ან რა ერქვა მათ საქციელს?

ტაძარი რაც დაადუმეს
მას შემდეგ წლები გავიდა,
შეიცვალა დრო და ხალხიც
რწმენაში უფრო განმტკიცდა.

ტადარი რომ აღედგინათ
რაც პირვანდელ სახით იყო,
სოფელს სურვილი გაუჩნდა
და შრომისთვისაც მზად იყო.

აჰა, დადგა ჟამი ძმაო,
ტადრის უკვე განახლების,
და შენც საქმეს, ღვთის გასახარს,
შეუდექი თავდადებით.

სოფლის შვილთა თანადგომით
შეეჭიდე დიად საქმეს,
ტადარს წმიდა გიორგისას
დაუბრუნე ძველი სახე.

სოფლის გასახარი საქმე
სხვაც აკეთე ამის გარდა,
შენი კაცური სახელი
სულ ენთება სოფელს სანთლად.

შენ იშრომე პატიოსნად,
ცხოვრებას უსწორე თვალი,
ღმერთისა და სოფლის წინა
მოხდილი გაქვს უკვე ვალი.

უძღვენ რატევანს ტადარი,
მოჰფინე უფლის ნათელი,
ადიდე შენი სული და
ადიდე ღმერთი, გამჩენი.

შენი კარგი საქმეებით
რატევანი მუდამ ხარობს,
სოფლის საამაყო შვილო,
განისვენე მშვიდად ძმაო.

კარგ მაგალითად დარჩები
სოფლის მომავალ თაობას,
რადგან იმ ტაძრიდან უკვე
ისმის ლოცვა და გალობა.

შენ

დასაპყრობი მწვერვალი,
მეკვლეს გელის შენ,
კვალი გაუყვანელი,
მეხრეს გელის შენ,
ცხენი გაუხედნავი,
მხედარს გელის შენ,
ალოობა ინყება,
მომკელს გელის შენ.

ლექსი დაუნერელი
გელოდება შენ,
მთაში, ბარში სათიბი
კვლავ შენ გელის შენ,
გზები გაუყვანელი
ისევ გელის შენ,
კალო გაულენავი

გელოდება შენ,
ცა, ვარსკლავთა სამეფო,
კვლავ შენ გელის შენ,
ყველგან უნდა გრგვინავდე!
შენ,
შენ,
შენ!

ცისარტყელის ქვეშ

ზეცას მოუსხამს რუხი ლაბადა,
მდუმარეს ცრემლები მოსდის,
მე შენზე ფიქრი არა მცილდება,
მოხვალ კი? – ნეტავი როდის.

წვიმამ მოხატა მინები ნაზად,
გული კვლავ შენით ხმიანობს,
ჩემი იმედი ხვალინდელი დღის,
ცხოვრების ტალღებს მიაპობს.

მჯერა რომ კვალავაც დამიბრუნდება,
და აღარ ვიქნებით კენტად,
წვიმა რომ გადაიღებს, გავივლით
ჩვენ, ცისარტყელის ქვეშ ერთად.

მასწავლებელი

ჩემო ძვირფასო მასწავლებელო,
ფიქრით მოსილი თქვენგან მივალთ და
თქვენი ალერსი დედა-შვილური,
გულს თან გაგყვება უქრობ ჩირაღდნად.

როცა თქვენს გვერდით აღარ ვიქნებით,
მკაცრად გამოგვცდის ცხოვრება რთული,
არ დავივიწყებთ თქვენს დარიგებებს,
მიეკარება არასდროს რული.

გონს მოღით ქართველნი

უნინ ქართველნი მტრის ურდოებს
მედგრად ებრძოდნენ,
დღეს კი მოძმეზე, როგორც მტერზე
აღმართეთ ხელი?
ბევრი ქართველი სამშობლოში
ლტოლვილად იქცა,
იბერიაში რად გამხდარხართ
სექტანტთა მცველნი?
არ დაელია საქართველოს
ყორლანაშვილნი,
შადიმანებიც მოუმრავლდა
რამდენიც გინდა,
სულის წარსაწყმედს მრავალს სჩადიან
ცოდვის შვილები,

ღვთისმშობლის წილხვედრ მინას ქართულს
ჰყიდიან წმინდას.

ჰოი, ქართველნო, უარჰყავით
გზა ბარაბასი,
თვისტომთ მიხედეთ, დაეხმარეთ,
ინამეთ ერთი,
უკეთურებით ვერ მიიღებთ
სულის ცხოვნებას,
ჩვენი და ქვეყნის გადამრჩენი
მხოლოდ არს ღმერთი.

არ მომაკლებ სიყვარულს

ბათუმისკენ მინარნარებს გზა,
მელის ცისფრად მოლივლივე ზღვა,
არაფერი არ მათცებს,
არაფერი არ მანცვიფრებს,
არაფერი არა მხიბლავს სხვა.

ვჩქარობ, მინდა მალე გიხილო,
ვეღარ ვმალავ უკვე სიხარულს,
ვიცი, გულში ჩამიხუტებ,
ვიცი, მზეზეც გამაშავებ,
არ მომაკლებ სითბო-სიყვარულს.

მომხიბლავო ჩემო ბათუმო,
საქართველოს მარგალიტი ხარ,
წვიმაც მიყვარს შენს ქუჩებში,
ყვავილების სურნელებაც,
არ ვინატრო უკეთესი სხვა.

სათავე ხარ ბედნიერების,
თოვლიანი მთებიც გამშვენებს,
ხალისს მმატებს სიცოცხლისას
ნეტარო და სათაყვანო,
ლივლივა ზღვა შენი მახელებს.

ბათუმი ზღვისფერია,
ბათუმი მზისფერია,
თოლიები მიტომაც
სიყვარულზე მღერიან.

ვერ დაგივიწყებთ

მასწავლებელო, ჩვენ რითი შევძლებთ,
გადაგიხადოთ ამაგი დიდი,
მთელი ათი წლის განმავლობაში
ყველა ჩვენგანი მშობლადა გთვლიდით!

თქვენს ხილვას გული მუდამ მოითხოვს,
როგორ შორ გზაზეც უნდა წავიდეთ,
აბა, თქვენს ამაგს რა დაგვავიწყებს,
წლები რა ბევრიც უნდა გავიდეს.

ჩვენი გმირობა და სიმამაცე
ყველაზე მეტად გაგიხარდებათ,
მტკიცედა გვწამს რომ თქვენ ჩვენი წინსვლით
ლამაზი გული აგიყვავდებათ!

* * *

არ ვარ მანქანა, რომ მატარო
შენი სურვილით,
არც რამ საგანი, რომ გაერთო
ჩემთან თამაშით,
ღვთისგან გამობილო, ჰე სატანავ,
ჩამომეცალე,
ვარ შემოქმედი, კიდევ დედა
ძის და ასულის.
ვერა და ვერა, ვერ წარმხოცავ
ამა ქვეყნიდან,
ვერ იზეიმებ გამარჯვებას
ჩემი დაცემით.

გაზაფხულია

მინდვრები უკვე მწვანედ ბიბინებს,
გამოიფოთლა ტირიფი, თხმელა,
ალუბლებიც და ატმებიც ჰყვავის,
ველარ მოვწყვიტე მათ თვალთა მზერა.

გაზაფხული

გავიდა ქირვეული მარტი,
ქენნა გაიშალა მხარში,
აყვავდა ჭერამი და ნუში,
ზამთრის აღარაა სუსხი.

აპრილი მოვიდაო ლალი
სიხარულს ვერ მალავს ვაზი,
ჩიტები გოგმანობენ ბაღში,
გამოიხედეთო კარში.

ბუნებამ გაიღვიძა, ვხედავ,
მზე ღიმილს აგზავნის ყველგან,
ბალახი აბიბინდა ველად,
გულით გაიხარა ყველამ.

ქართველნი

დადექით, იქ სადაც უჭირს
ენას, მამულს და რწმენას,
საქართველო რომ გადარჩეს,
ამოისუნთქოს ერმა.

ნინ უნდა აღვუდგეთ ყველა
უკეთურებას ერთად,
უზნეობა არ ვამეფოთ,
მართალნი წარვსდგეთ ღმერთთან.

მსურს გქონდეთ უფლის შიში
დავიცვათ ქრისტეს რწმენა,
ღვთის სამსჯავროზე წარმდგარნი,
რომ შეგვიწყალოს ღმერთმა.

უნდა დაიცვათ მუდამ
წინაპართ ადათ-წესი,
ქრისტეს გზას არ გადაუხვიოთ,
არ განარისხოთ ღმერთი.

დამილოცნიხართ გავხვიებო

დაირეკება ბოლო ზარიც და
დაგეხურებათ კარები სკოლის,
ამიერიდან თქვენ შეიქმნებით
იმედი ხვალის, შემძლენი ყოვლის.

ცხოვრების ფართო გზას გაუყევებით,
დამილოცნიხართ სულით და გულით,
სულ აღმა გველოთ დაუმარცხებლად,
გაგველოთ ქვეყნად სიკეთის ხნული.

ცხოვრება მისას არას მოგაკლებთ,
ტკბილ-მწარის მუდამ იქნებით ზიარ,
თქვენი შრომით და კვლევა-ძიებით
მწამს ააყვავებთ ქვეყანას მზიანს.

ქართველავო იქართველავთ!

ქართველებო! გონზე მოდით!
ნულარ დღღვრით ძმათა სისხლსა,
თორემ უკან გვიბრუნდება
ისევე ჩვენ, უფლის რისხვად.

ვერა ხეღავთ? მტერს ახარებთ,
ისევე ჩვენ რომ ვნადგურდებით,
წყალს ნუ ასხამთ მტრის წისქვილზე,
თავს გვესხმიან გამუღმებით.

არ სურთ ჩვენი გამარჯვება,
არ სურთ ჩვენი გამრავლება,
რომ მიხვდებით, შეიძლება,
გვიან იყოს დანანება.

ჩხუბით არა, შეგონებით,
იმოქმედოთ იქნებ დროზე,
გზას ამცდარი ყმანვილები
მოიყვანოთ ისევე გონზე.

გახსოვდეთ, რომ საქართველო
ღვთისმშობელის წილხვედრია,
ამიტომაც მისი ლოცვით
ადვილად ვერ გვერევიან.

კვლავ იბრძოლეთ, კვლავ იშრომეთ,
სულ აკეთეთ საქმე კარგი,

რომ წაადგეს ჩვენს ქვეყანას,
გაუფანტოს ქართველს დარდი.

თქვენი წვლილიც შეიტანეთ,
გამთლიანდეს საქართველო,
აღორძინდეს, ყველასათვის
გახდეს კვლავაც სანაქებო.

მე მიყვარს ადამიანი

მიყვარს ის ადამიანი,
ვისაც საქართველო უყვარს,
ვინც პატივს მიაგებს ქართველს,
სიკეთეს ვინც სთესავს უხვად.

მიყვარს ის ადამიანი,
კარგს თუ არ, ნუ იტყვის ცუდსაც,
სიმართლის გზებით იაროს,
მოყვასს ნულარ ატკენს გულსა.

მიყვარს ის ადამიანი,
ქვეყანას თვისას ვინც იცავს,
ვინც მშვიდს მიაწვდის ლუკმას,
იმედდაკარგულს კარგ სიტყვას.

მიყვარს ის, ვინც სიყვარულით
ახლობელს გაუთბობს გულსა,

მეგობრობას და სიყვარულს
მუდამ გაფრთხილება უნდა.

მიყვარს, ვინც არ განუდგება
ქრისტეს ჭეშმარიტ რწმენასა,
აზრს ვერვინ შეაცვლევინებს,
რჩება ბოლომდე მცველადა.

ჯვრის მონასტრის მცველები

ქალაქის წმინდა ადგილი
სათაყვანოი ესე,
მმართველმა ბიზანტიისამ
აჩუქა ქართველთ მეფეს.

მირიან მეფემ ააგო
აქ მონასტერი ჯვრისა,
გორგასალმა კი განავრცო
სადიდებელი ღვთისა.

აი, ამ ჯვრის მონასტერთან
არის სოფელი მალხა,
ჩასახლებულან ქართველნი
ვახტანგ გორგასლის ხანად.

წასვლამდე შეისისხლხორცეს
და დაისახეს მიზნად,

დაეცვათ ჯვრის მონასტერი
შემოსეული მტრისგან.

სულ დაავინყდათ ქართული,
მამა-პაპური რწმენა,
ომის ქარ-ცეცხლი, ტკივილი
დაუსრულებლად სდევდათ.

იციან ის, რომ არიან
შთამომავალნი გურჯთა,
მათ მონასტერი დაიცვეს
თავდამსხმელთაგან ურჩთა.

ლაპარაკობენ ბერძნულად,
ფლობენ არაბულს, თათრულს,
მაგრამ აღარც კი უცდიათ
დაუფლებოდნენ ქართულს.

არაბი ტომებისაგან
განსხვავდებიან დიდად,
წარსულის ისტორიით და
ზნე-ჩვეულებით წმინდა.

* * *

არავინ იცის მომავალში
გველის ვის როგორი სიბერე,
ყველა მოხუცებულს ამიტომ,
დიდი სიყვარულით მიხედე!

ამღერაბული პოეზია

ქართველი ერის დიდებულ პოეტს ბატონ იოსებ ნონეშვილს

როს დაიბადე ღმერთმა ინება,
რომ დაელოცე შენი მხარ-მკლავით,
ბრძოლის ველზე თუ ცხოვრების ფრონტზე
არ დაგეყარა არსად ფარ-ხმალი.

ბავშვობა გქონდა ძალიან მძიმე,
ნაადრევად რომ დაობლდი ბიჭი,
მრავალ ჭირ-ვარამ გადატანილს კი
ტკივილი მიტომ გესმოდა სხვისი.

ჭაბუკი იყავ ჯერ კიდევ, როცა
წინ აღუდექი გერმანულ ფაშიზმს,
მარცხი აგემეთ, მსოფლიოსათვის
მტერს უსასტიკეს, ყველაზე საშიშს.

ომის ქარ-ცეცხლში თქვენი ლექსებით
თანამებრძოლებს ძალას ჰმატებდი,
აძლიერებდი და გეფრქვეოდა
ციდან ღიმილის თეთრი ფანტელი.

შენი ერის და ქვეყნის წინაშე
პირნათელი ხარ, არ დარჩი ვალში,
ომიდან დაბრუნებული კვლავაც
ჩადექი ქვეყნის აღდგენის კვალში.

გიყვარდა ძლიერ შენი ქართველი,
ლოცავდით მუდამ იმის მონაგარს,
გსურდა სულ ევლოთ გამარჯვებულებს
და უსურვებდი ნათელ მომავალს.

უსამართლობის წინააღმდეგაც
ხმალშემართული იბრძოდი მუდამ,
რადგანაც შენი ერისათვის და
შენი ქვეყნისთვის სიკეთე გსურდა!

არ ივინყებდი ჩვენს გმირ წინაპრებს,
იმათ სახელზე ანთებდი სანთელს,
მათ სულებისთვის ლოცულობდი და
ნათელში ყოფნას შესთხოვდი გამჩენს.

მოყვასს არასდროს აკლებდი ნუგეშს,
მათთვისაც მუდამ მზრუნველი იყავ,
გაჭირვებისას გვერდში ედექი,
შენს სახელს ყველა ვინახავთ წმინდად.

ბედნიერია ადამიანი,
ვინც კი ამ ქვეყნად კარგ კვალსა სტოვებს,
მთელი ცხოვრება სიკეთეს სთესდით
და უკვდავებაც თქვენ უკვე ჰპოვეთ!

ამღერებული თქვენი ლექსები,
რომ გვეფინება მაღამოდ ყველას,
სამშობლოს მთა-ბარს, სოფელ კარდენახს
ეფერებიან, ჯეჯილიც ღელავს!

* * *

შემოუვლიან სოფლებს, ქალაქებს,
ყველგან საამურად გალობენ,
მერე ხეებზე შემოსხდებიან
და სათქმელს ჭიკჭიკით ამბობენ.

* * *

ცაზე ღრუბლებს,
 ლეგა ღრუბლებს,
გაუმართავთ
მართონი,
 ნეტავი რა
უხარიათ?
 აღბათ, მალე
მოვა თოვლი.

* * *

ცად აზიდული,
 საოცარ სურნელს
აფრქვევს აკაცია,
 ყოველი კაციც ხომ
თავისი საქმით
 ავლენს რა კაცია!

საქართველოს ახალგაზრდობას

ჩემი ქვეყნის ქალ-ვაჟებო,
გაძლიერდით ისე,
რწმენა მართლმადიდებლური
რომ დაიცვათ მტკიცედ.

თქვენი შრომით, თქვენი გარჯით,
ააყვავეთ ერი,
თქვენი ცოდნით, თქვენი ბრძოლით
დააჩოქეთ მტერი!

არ ისვენებს შინაური,
არც გარეშე მტერი,
გვყიდიან და გვასხვისებენ,
დავრჩით ტოლა ცრემლის.

დაფლეთილი საქართველო
არის ჩვენი დარდი,
წინაპართა საძვალენი
შეარჩინოთ არვის.

ღვთისმშობელი, მაცხოვარი,
არ დაგეტოვებს ისე,
მხსნელს მოგვივლენს, საქართველოს
გააბრწყინებს მზისებრ.

შეეცადეთ რომ გაავლოთ
თქვენ სიკეთის კვალი,

იმედი და მომავალი
ქვეყნისა ხართ ხვალის!

წინაპართა გზით იარეთ,
არ შეჩერდეთ წამით,
თქვენი მიწის ერთი გოჯიც
არ დაუთმოთ არვის.

გმირობის და თავდადების
მაგალითი გახდით,
საქართველოს მეციხოვნედ
თქვენ ბოლომდე დარჩით!

უერთგულეთ ჩვენს ქვეყანას,
სულ გახსოვდეთ ერთი,
კეთილ საქმის კეთებისას
შეგენევით ღმერთი!

* * *

ცხოვრება სიხარულს
წვეთ-წვეთად იმეტებს,
სევდას კი,
რამდენიც გინდა,
მაგრამ ეშმაკი
მე ვერას დამაკლებს,
რადგანაც
უფალი მიცავს!

ბოლო ჟამია!

ბოლო ჟამია! და დაფიქრება
გემართებს ყოველთა,
გადავარჩინოთ საქართველო და
ჩვენს გვერდით მდგომი!

მით ავმალღებთ ჩვენი ერის და
უფლის წინაშე
და შევიქმნებით მოყვასისათვის
სიკეთის მდომი!

.....
დაიმახსოვრეთ! ვერ გადავრჩებით
უფალთან ფულით,
არამედ უფრო, ცოდვებისაგან
განწმენდილ სულით!

ჩამომეცალე გზიდანა

რად ამეღევნე, გამცილდი,
მე ვერ მაცდუნებ ეშმაკო.,
არ შეგეშალოს, მე შენზე
გონიერი ვარ მეტადო.

იქნებ მისმინო, დამეხსენ...
მე შენთვის არა მცალია,
ნადი, შენი გზა მონახე,
მე მისახედ მყავს სხვანია.

ჩემ შვილებ-შვილიშვილებსა
ვანაცვლებ ჩემსა ცხოვრებას,
გზას ვერ გადმაცდენ, სხვა ნახე,
ნუ ამირიე გონება.

არასდროს არ მიფიქრია
წილი მეყარა შენთანა,
ცუდი არვისთვის მდომია,
დავრჩები შეკრულ ღმერთთანა.

სანამ ცოცხალ ვარ, სურვილ მაქვს
მე ვიყო მისი მსახური,
ვთესო ამ ქვეყნად სიკეთე,
ვერ მომეკაროს მაცდური.

ამიტომ ჩამომეცალე,
ვერ გადმიტყუებ იცოდე,
მივეკედლები ბოლომდე,
ვინც მე მაჩუქა სიცოცხლე!

სვალე თუ თოვლი აღარ იქნება

ზამთარმა გულის კარი გამიღო,
ყელზე ფიფქები შემომაფრქვია,
ციდან ჯადოსნურ ფანტელთა მზერამ
მე მეოცნებე ქალად მაქცია.

თვალეbs დავხუჭავ და გავყურდები,
სახეს მივაპყრობ ზეცას მადლიანს,
ვგრძნობ, ეს ქათქათა, თეთრი ფიფქები,
რომ მაშორებენ წარსულს დარდიანს.

ხვალე თოვლი თუ აღარ იქნება
მალე გაგვიღებს ზაფხული კარებს,
გულს აგვიჩქროლებს სიყვარული და
მეც შევაგებებ იმედით თვალეbs.

როს დაიწყებენ ჩიტები ჭიკჭიკს,
ამწვანდებიან მინდვრები როცა,
ყვავილნი მთა-ველს როს შეამკობენ,
იმედი მაქვს რომ შენც მალე მოხვალ.

* * *

მე ბავშვობამ გამომტაცა
ტკბილი სიზმრები,
ცხოვრებამ კი ჩამომკიდა
ცრემლის მძივები.

ფოთოლი

წვიმის წვეთი რომ ეცემა ფოთოლს,
შეირხევა, შეთრთოლდება, ნაზად,
ჩაიხუტებს გულში მაცოცხლებელს,
შეისუნთქავს, შეისრუტავს ხარბად.

ოჯახი ქვეყნის ბურჯია

მეგობრობა ხომ ურყევი
ხიდია, ხალხთა ძმობისა,
ვიართ მტკიცედ, რომ შევძლოთ
გარჩევა მტრის და მოყვრისა.

მადლი გავიღოთ ყოველთვის,
დავიმახსოვროთ ერთიო,
ჩვენი ლოცვით და საქმითა
გვედიდებინოს ღმერთიო.

სიყვარულს მოაქვს სიკეთე,
ქვეყნის, ოჯახის შენება,
არ დაგვაგინყდეს, ეს არის,
ყველა ჩვენგანის მშვენება.

ოჯახი ქვეყნის ბურჯია
თავისი წესით, ადათით,
რომელსაც მტკიცედ იცავდნენ
წარსულში მამა-პაპანი.

გავზარდოთ სიყვარულითა
შვილები, შვილიშვილები,
ზოგნი ცელქები, მშრომელნი,
ზოგნიც ბრძენკაცნი, მშვიდები.

მათი სიცილით, კისკისით,
ანეულიყოს ჭერიო,

გვენახოს თვალდაფსებული
შურით ავსილი მტერიო.

ჩვენ მონაგარმა მინდა რომ
იარონ უფლის გზითაო,
მათთვის ვილოცოთ, წყალობა,
არ მოჰკლებოდეთ ღვთისაო.

ჩემი საქართველო

შენზე ფიქრი არ მცილდება
ვეფერები მთებს და მდელს,
აყვავდი და გაიხარე,
შენ გიმღერი საქართველოვ.

მინდა შენთვის ვიღვანო და
ჩემი შრომით გასახელო,
გაძლიერდი, აღორძინდი,
ჩემო ტკბილო საქართველოვ.

ღმერთმა მტერი დაგიმარცხოს,
მოყვარე კი გაგიმრავლოს,
ერთმანეთის სიყვარულში
არასოდეს დავიღალოთ.

Сунгундубогын

თბილისო

მე ხომ შენი დარდიმანდი
ქალი ვარ,
შენს ქუჩებში ნალვლიანი
დავდივარ,
შენი ერთი მოციმციმე
ნამი ვარ,
სევდიანი, სიყვარულით
მთვრალი ვარ.
ვინც მიყვარდა ზურგი იმან
მაქცია,
მომახვია გარს ლალატის
მანტია,
თუმც უღმერთომ დაუნდობლად
გამწირა,
ცხოვრების ზღვამ, ხომ მაინც ვერ
ჩამძირა.
იეთიმის ქნარის ერთი
სიმი ვარ,
გასაჭირში ჩავარდნილთა
შველა ვარ,
სიყვარულის ფრთა შემახო
ზენამა,
ამამღერა მე დუდუკის
ენამა!

სულ გემლეროთ

*ეუძღვნი ანსამბლ „ქსოვრელებს“
და მის ხელმძღვანელს ბატონ ელდარ შოშიტაშვილს*

როცა ვარსკვლავთ სამეფოს
მთვარე უკრავს დაირას,
ვეკითხები, ვინ მღერის,
ქსოვრელებისნაირად.

კაცმა თავის ცხოვრება
ქეიფში რომ გალია,
ვეკითხები, ვინ მღერის,
ქსოვრელებისნაირად.

სიყვარულის შარბათი
ქვეყნად ვინც კი დალია,
ვეკითხები, ვინ მღერის,
ქსოვრელებისნაირად.

ეს პასუხი ალალი
ყველასაგან გაისმა:
„ვერავინ ვერ მღერისო,
ქსოვრელებისნაირად!“

მაშ, თუ ყველას ახარებს,
თქვენი ნახვა-მიღება,
მათთვის მუდამ გემლეროთ
ემზიანი სიმღერა!

გლოცავთ ჩემო ქართველნო

საყვარელო ქართველნო
გენაცვალეთ გულშია,
გავატაროთ ცხოვრება
მუდამ სიყვარულშია.

გასაჭირში ძმებოჯან
არასოდეს მენახეთ,
გავძლიერდეთ მტერი რომ
ვერ მოვიდეს ჩვენამდე.

ამოფუდგეთ ერთმანეთს
ჭირშიაც და ლხინშიაც,
ჩვენნაირი ქეიფი
სხვაგან არსად იციან.

გამოვზარდოთ შვილები
ლომგულები, მარდები,
იმამაცონ, სამშობლოს
გაუფანტონ დარდები.

ყოფილიყვნენ ყოველთვის
მომხვდურების მუდამ მძლე,
გამარჯვებით ევლოთ წინ,
ღმერთი იყოს მათი მწე!

ახალი წელი

ახალი წლის მობრძანებას
სიხარულით ველით ყველა,
არ მოგვშლოდეს არასოდეს
ერთმანეთის ხილვა, მზერა.

ჯანმრთელი და ბედნიერი
შეგხვედროდეთ ყველა ერთად,
ტკივილი და სევდა ჩვენი
გაიყოლოს ძველმა წელმა.

მშვიდობა და სიყვარული
დაგვაბერტყოს მაღლით ზენამ,
გვემღეროს და გვექეიფოს
არ მიგვეღოს არვის წყენა.

ღმერთის გასახარ ვიცხოვროთ
სიტკბოსა და სიყვარულში,
გაჭირვებულთ დავეხმაროთ,
ჩვენთან იყვნენ სიხარულში.

* * *

რა იქნება სიყვარულის სადღეგრძელო
ჩვენ რომ დავლიოთ,
ამ ცხოვრების საცალფეხო ბილიკები
ერთად გავლიოთ.

ახდა ჩემი სიზმარი

უშენობით გამჩენია გულში დარდები,
ღია არის შენთვის ჩემი გულის კარები,
შენს ლოდინში გაფრენილა წლები რამდენი,
ველი პასუხს, კვლავ მინთია შენთვის სანთელი.

ცაზე ბინდი იფანტება, ჩნდება ცისკარი,
ჩემსკენ მოდის აშოლტილი ქალი მზის დარი,
თვალს ველარ ვწყვეტ, უსასრულოდ ვარ ბედნიერი,
როგორც იქნა ახდა ჩემი ტკბილი სიზმარი.

სევდამ თავი დამანება, ცა გამინათდა,
შენი მოსვლით ვარ უზომოდ გახარებული,
ამის შემდეგ ვერა ძალა ვერ დაგვაშორებს,
ვარ ძლიერი, ამაყი და ამაღლებული.

ღმერთმა ყველას გაგვიტენოს
დილა მზიანი,
დარჩი ჩემი სიყვარულის
თანაზიარი!

შენი სიყვარული

ვით ბაბუანვერა, შენი სიყვარული
ნეტავი ჩემგან რისთვის გაფრენილა,
მივყვები სირბილით, მანძილი მაინც,
ეჰ, კიდევ რამხელა დარჩენილა.

კვლავაც გელი

დავდივარ და შენს ნაკვალევს
ყველგან დავეძებ,
ნეტავ რატომ გამიბრაზდი,
საით გამექეცე.

რად დამიჭკნე სიყვარულის
ნითელი ვარდი,
დამიტოვე ტკივილები,
მრავალი დარდი.

კვლავაც გელი ხელგაშლილი,
მესტუმრე მალე,
მიამბე რომ კვლავ გიყვარვარ
და არ გამცვალე.

ჩვენს სიყვარულს კვლავ აღვუდგენ
დანყვეტილ სიმებს,
ჩემთან შენი დაბრუნების
არ ვკარგავ იმედს.

ჩემი გული სიყვარულით
კვლავაც ამივსე
და სიცოცხლე უტკბილესი
გამიხალისე

გამახარე, ძველებურად
ისევ გიმღერო,
ჩვენს გულებში სიყვარულმა
კვლავ რომ იმეფოს.

სულ ვიხაროთ

უკვე რამდენი წელია
ერთად მოვდივართ,
ო, როგორ მსურს გიყურებდეთ
მუდამ მომლიმართ.

მშვიდობა და სიხარული
თან გვდევენს მუდამ,
ყველგან ვთესოთ სიყვარული,
იხაროს გულმა.

ამის შემდეგ კვლავაც დიდხანს
ძმურად ვიაროთ,
ერთმანეთის ჭირიც, ლხინიც
გავიზიაროთ.

ჩვენს მონაგარს არ მოშლოდეს
მშვიდი ცხოვრება,
იმ ქვეყნად კი ჩვენს წასულებს
სულის ცხოვნება.

ძმებო, ყველას დაგვიფასდეს
შრომა და ღვანლი,
ძეობებში, ქორწილებში
ავნოთ ყანნი.

ჩვენი დარჩენილი დღენი
ისე გავლიოთ,

სადღეგრძელო ჩვენს კაცობის
მუდამ დალიონ!

გავილამაზოთ გზა ცხოვრებისა

ჩემო თბილისო შენით ლალი ვარ,
მე უკვე შენი დარდიმანდი ვარ,
ვერაფერით ვერ გამაკვირვებენ,
ჩემს გულს ვინც უყვარს, მასთან დავდივარ.

გული მღერის და სული ხალისობს,
ო, რა ყოფილა ჩემთვის აგვისტო,
მე ჩემს რჩეულმა გამახარა და
ზღვა სიყვარულით გული ამივსო.

ბედნიერი ვარ, ჩემს ლამაზ გრძნობამ,
უკვე აშულად გადამაქცია,
მეცხრე ცაზე ვარ სიხარულით და
სატრფოც, თბილისიც ჩემი განძია.

აბა, დუდუკი, დოლი, გარმონი,
არ დავიყენოთ დრო მონყენისა,
ავყვეთ ყველანი ლამაზ მუსიკას,
გავილამაზოთ გზა ცხოვრებისა.

2nd 3rd 6th

საყვარელო ქალგატონო ლილი!

გილოცავთ ახალ წელს, რომელიც მალე მოვა და
გაგრძნობინოთ სიხარული - სიყვარულის თოვა, მადლობა
საჩუქრად მორთმეული ლექსების კრებულისთვის.
ლექსებს მაგიური ძალა რომ აქვთ, ჩემზე უკეთ მოგეხ-
სენებათ. ჩემი მაგალითიც კმარა. გავბედე და გავრითმე
სათქმელი. პოეზიის და მუსიკის
სიყვარულმა „დაგვაძმობილა“.

მალე მწვერვალზე ახვალ

კალმის მოსმაზე ვხედავ,
ძის და ასულის დედავ,
ქალი, ვითარცა რვალი,
ბედს ერკინები კენტად.

რომ პოეზიის ცეცხლში
გამონრთობილი გული,
იმედის სხივით გამთბარს,
გიფეთქავს სიყვარულით.

მომწონს სილალე ლექსის,
აღმართი უკვე სძლიე,
მალე მწვერვალზე ახვალ,
მეც მოვიხიბლე ძლიერ!

83 წლის ქეთევან ფალავა

ჩემს ლილის

ჩემო ძვირფასო და ერთგულო კოლეგა ქალბატონო ლილი! არც კი გიცნობდი, როცა შენი ლექსების პირველი კრებული, „იმედის სხივი“, გამომცემლობა „მერანში“ შევიძინე. როცა კი გადავფურცლე და ნავიკითხე ლექსი „ჩემს რატევანს“, სიხარულით ჟრუანტელმა დამიარა ტანში, მაშინვე ჩვენი დიდი და ბრძენი საბა გამახსენდა, რომლის მინაზეც მე და შენ დავიბადეთ. მას შემდეგ ძალიან მიყვარხარ. გილოცავ დღევანდელ დღეს, წარმატებას გისურვებ ჩემო კეთილო, ალალ-მართალო, ნიჭიერო პოეტო, ქალბატონო ლილი.

უფალმა მუზა არ დაგილიოს

ამ ქვეყანაზე დაბადებულხარ
ღვთის წყალობით და უფლის განგებით,
შენი ნიჭის და ამ დიდი ღვანლის,
მშობელი ხალხი გყავდეს გამგები.

რადგანაც შენი მოყვასის გულში
ხარ სიყვარულის ტაძრის ამგები,
უფალმა მუზა არ დაგილიოს,
გემატებოდეს ლექსის ჯაგნები.

სიყვარულით შენი ეთერ აფაქიძე

პოეტი არ ბერდება

ჩემო ლილი შენი ხმა
გულს მალამოდ ედება,
უფლის ძალით კალამი
ჩვენ არ დაგვიძველდება.

მნამს, ჩვენი სიყვარული,
მრავალ წელს გაგრძელდება,
ორივემ კარგად ვიცით
პოეტი არ ბერდება.

იცვი, კარგად, მიყვარხართ
შენ და შენი ლექსები,
შეხვედი მრავალ ახალ წელს,
გლოცავ, გეაღერებები.

პატივისცემით, პოეტი - ნანა დარჩიაშვილი

ლილის სარგოსგან

რა ლამაზი ხარ ქალაუ,
შენი გრძნობით და ქმედებით,
ბავშვთა ლექსებსაც ბევრსა სწერ,
მაგ შენი ოქროს ხელებით.

ქართლის ბუნებამ შეგამკო,
შენ პოეტური გრძნობითა,
მასვე ეტრფი და ადიდებ
თავზე ევლები ხოტბითა.

ბოლნისის მკვიდრი შვილი ხარ,
გაზრდილი რატევანშიო,
შენს კუთხეს არ დაივინცებ
გინდაც შეხვიდე ხანშიო.

რატევნის სკოლის ზარები
ახლაც ჩაგესმის ყურშიო,
ბავშვებსაც შენი ლექსები
სითბოსაცა ჰგვრის გულშიო.

გაივლის მრავალი წელი
არ დაგივინცებს სოფელი,
არც შენს დაწერილ ლექსებსა
ახალგაზრდებში მოფენილს.

მადლობას შემოგივლიან
ახალგაზრდა და ბერია,
შენისთანები ეზარდოს
ჩვენს სოფელს კიდევ ბევრია.

სერგო გოგებაშვილი

არ ჰგავხარ სხვა ქალებს

ბედნიერი ვარ, ვიხილე
შენი ნაზი სახე,
არ დავმაღავე, მომენონე,
როცა დაგინახე.
მოციმციმეს, მომლიმარეს
ვხედავდი შენს თვალებს,
შენ სულ სხვა ხარ, სხვა ყვავილი,
არ ჰგავხარ სხვა ქალებს.
ერთხელ შეგხვდი, გავიგონე,
შენ რომ გქვია ლილი,
გაგახსენებ, კალიამ რომ
ამოგილო კბილი.
ერთი ცრემლიც არ მოადგა
მბრწყინავ მაგ შენს თვალებს,
იცინოდი, როგორც ბავშვი,
შესცინის ვარსკვლავებს.
გისურვებ რომ ვარსკვლავთ შორის
იყო შენც ვარსკვლავი.
და დატოვო ყველგან შენი
ღირსეული კვალი.
შენს სიყვარულს ნურასოდეს
დაუხურავ კარებს,
სადაც ნახვალ, სულ გახსოვდეს
მშობლიური მხარე.
იმ მშობლიურ მხარეში კი
გყვარებოდეს ერთი,
ღალატს არვინ გაპატიებს,

არც კაცი, არც ღმერთი.
შეიყვარე ღირსეული,
თავიც შეაყვარე,
მზე იყავი შენ იმისთვის,
ის კი შენი მთვარე.
სიხარულით, სიყვარულით,
ერთურთს შეაბერდით,
ექვსი გოგო, ექვსი ბიჭი
გყოლებოდეს გვერდით.

ავტორი - გოგი შიოევი

ლილი გოგაგაშვილს

ვინ არ იცნობს დათუნას,
ორი ბავშვის დედასა,
ლექსისათვის გულდამწვარს
პოეტს, ახალბედასა.

თავდადებით, რომ უვლის
შორენას და გოგიტას,
ღამით სწერს და დილაზე,
ერთ ლექსს მაინც მოგიტანს.

*საქართველოს რადიოს აუდიო ფონდის,
„ოქროს ფონდის“ უფროსი, ლოტბარი და მომღერალი
აკაკი ურუშაძე*

2nd 336n6

მწვერვალებისკენ

ბატონ ჯემალ ადამაშვილს

თმადათოვლილი დგახარ
 ნლების გადასახედთან,
გეამაყება უქმად
 დრო არ დაგიკარგია,
შემოქმედების აღმართს
 მისდევ მწვერვალებისკენ,
შენი გაზრდილნი, ბევრნი
 უკვე სანთლად ანთია.

ვალმოხდილი ხარ შენი
 ერის, ქვეყნის წინაშე,
ბედნიერი ხარ, მამულს
 უმღერ, უგალობ უფალს,
ჯადოსნურ ჰანგებს ატან
 ბავშვებს ცხოვრების გზაზე,
კაიკაოცბით ასე
 ებრძვი ცხოვრებას მუხთალს.

განვლილი გზისკენ, უკან
 გახედვის არც გეშინია,
ცხრა შვილის გამზრდელს სულ თან
 გდევდა ტკივილიც, სევდაც,
ნარმატებული კვლავაც
 გველოს შვილებთან ერთად,
ბედნიერ იყავ, მათთან
 ერთად, დაგლოცოს ღმერთმა.

არ მოგკლებოდეს ნყალობა ღვთისა

ბატონ ჯუმბერ ხობელიას

შენ დაიბადე ორმოცდასამის
ივნისის თვეში,
როცა ქვეყანა გახვეულიყო
ომის ქარ-ცეცხლში,

ჰო, სიხარულით და სიყვარულით
ალივსო ეს დღე,
მამულს და ოჯახს რომ შეემატა
კიდევ ერთი ძე.

შენს დაბადებას მზე უმღეროდა
სხივთა ციალით,
გალობდნენ ჩიგნიც, იმ სიხარულის
გახდნენ ზიარნი.

აგშორებოდეს მტრობა და შური
ყოველთვის სხვისგან,
მთელი ცხოვრება არ მოგკლებოდეს
ნყალობა ღვთისა.

მე დაგილოცავ შენი ოჯახის
ქალბატონს, სათნოს,
რომლის სინაზე და სიყვარული
ბოლომდე გათბობს.

მე დაგილოცავ იმ შენს ორ ბოკვერს,
იმედს ხვალისას,
მათ დაბადებამ ცხოვრება მკვეთრად
გაგინახლისა.

მუდამ ხელთ გეპყრას შენ სიყვარულის
სავსე ფიალა,
მრავალჟამიერს შემოსძახოდე
ომახიანად!

ცეკვიტ ღაგეაყროთ მსოფლიო

ტყუპ ძმებს - ლაშა და გიორგი გოგებაშვილებს

დაგლოცოთ ღმერთმა, წმიდა გიორგიმ,
გაზრდილიყავით საამაყონი,
კეთილი საქმე გეკეთებინოთ,
გამხდარიყავით საარაკონი.

დაბრკოლებები გადაგელახოთ,
შენეწნითა და წყალობით უფლის,
ყოფილიყავით უპოვართ შემწე,
თამადად მუდამ გაშლილი სუფრის.

აგსრულებოდეთ ყველა მიზანი,
ცეკვიტ დაგეპყროთ მსოფლიო მთელი,
მართლმადიდებელ სარწმუნოების
ყოფილიყავით ბოლომდე მცველი.

გელვანოთ მუღამ თქვენი ერისთვის

შესანიშნავ დასტაქარს - ბატონ ალექსანდრე ლილვაშვილს

მე დაგილოცავთ დიდებულ ოჯახს,
არ მოგკლებოდეთ უფლის წყალობა,
შვილთა საგმირო საქმენი მუდამ
ყურს ჩაგესმოდეთ, როგორც გალობა.

თქვენ კი თან გდევდეთ მთელი ცხოვრება
მზის ბრყინვალეზა, მუდამ აისი,
რომ ყოფილიყოს მარადიულად
თქვენს ცხოვრებაში ლხინი, ხალისი.

ზებუნებრივი ნიჭით აღვსილო,
სიტყვით და საქმით რომ აფრქვევთ სითბოს,
თქვენი ნაღვანით ვართ მადლიერნი,
კვლავინდებურად გვსურს ჩვენთან იყოთ.

ჩვენ კი ასე გვსურს, მაგრამ რა ვიციით,
იქნებ უკეთესს გიმზადებთ ღმერთი,
სადაც ნახვიდეთ, უკან გამოგყვეთ
უფლის წყალობა და ლოცვა ჩვენი.

მე დაგილოცავთ ნაღდ ქართველობას,
გელვანოთ მუდამ თქვენი ერისთვის,
კეთილი საქმით, ალალი გულით,
ნარმდგარიყავით ჩვენს ტკბილ ღმერთის წინ.

დაო ჩემო

ნაზი სურმავას

ლამაზი წლები დაო ჩემო
ერთად გავლიეთ,
და სადღეგრძელო მეგობრობის
ერთდ დავლიეთ.

ცხოვრებამ დიდხანს დავაშორა
მერე კი შევხვდით.
ჩვეული რიტმით გავაგრძელეთ
გზა ნებით ღმერთის.

ორივე კენტად მივუყვებით
ჯიუტად ჩვენს გზას,
როცა შევხვდებით, ვუზიარებთ
ერთმანეთს ჩვენს დარდს.

თუმცა, რთულია მათ გარეშე
ჩვენი ცხოვრება,
ბოლო წუთამდე ჩვენ ისინი
გვემახსოვრება.

მარადისობას შეუერთდნენ
ჩვენ მიგვატოვეს.
ჯერ ვერ დავძლიეთ მათ გარეშე
ჩვენ სიმარტოვე.

თუმც, ტკივილები არ გასულა
გულიდან ჯერაც,
უფალი ჩვენი გაგვაძლიერებს,
მე ამის მჯერა.

მაგრამ იყურე, არ შეშინდე,
ჩვენთან არს ღმერთი,
მან მოგვავლინა, შეგვეწევა,
ეს გნამდეს ერთი.

უნდა გვახსოვდეს, ყველაფერი
უფლით რომ ხდება,
მის გარეშე კი ამა ქვეყნად
არარა ხდება.

პატარა დემეტრე გოგებაშვილს

ულრუბლო ცა თავს დაგვხარის,
რა კაშკაშა, თბილი მზეა,
ვხარობთ ყველა, დღეს დემეტრე
შენი დაბადების დღეა.

წმიდა დემეტრემ დაგლოცოს
გაზრდილიყავ მეფის დარი,
შრომითა და ბრძოლით ქვეყნად
დაგეტოვოს კარგი კვალი.

საამაყო ექიმეჟო დაგელოცოთ მარჯვენა

გიორგი ლოლობერიძეს და ლევან რატინს

დაგილოცავთ მაგ მარჯვენას
საამაყო ძმებო,
თქვენი ღვანლი, თავგანწირვა,
ჩვენს გულებში ზეობს.

ჯანმრთელობის ფრონტზე იბრძვით,
მოსვენება არ გაქვთ,
ყველას ტკივილს იზიარებთ,
თქვენი გულით დაგაქვთ.

საიმედო დასტაქრებო
მომავლისთვის იბრძვით,
ყველა ჩვენთავანისათვის
იმედი ხართ დიდი.

ყოველ განსაცდელისაგან
ღვთისმშობელი გიხსნით,
რადგან აღმსრულებელნი ხართ
ჰიპოკრატეს ფიცის.

იმედდაკარგულ პაციენტს
რომ უბრუნებთ რწმენას,
ღმერთმა ამისთვის დაგლოცოთ,
არ მოგაკლოთ ღხენა.

სადავენი ვირუსების
ხელთ გიპყრიათ როცა,
ნუ შედრკებით, აფრიალეთ
გამარჯვების დროშა.

ღირსეულო ქართველებო
ამაყნი ვართ თქვენით,
ცხოვრებაში გევლოთ მუდამ
წარმატებულ გზებით.

ხართ ლეგენდა ექიმები,
საქართველოს მშვენი,
გაძლიერდით, შინ და გარეთ
დაამარცხეთ მტერი.

ღმერთმა დიდხანს გაცოცხლოთ და
იყოს თქვენი შემწე,
მარადჟამს ყოფილიყავით
კარგი ამბის მეკვლედ.

მომონებაჲში იცოცხლავ მსოლოდ

*საქართველოს რადიოს დირექტორს,
მსახიობს ბატონ ჯემალ მელქაძეს*

დაულავს და სიცოცხლით სავსეს
ცდილობდი მუდამ, მოგესწრო ბევრი,
მაგრამ სიკვდილმა გიყელა ჯემალ,
ბედმა გარგუნა ასეთი ხვედრი.

დადუმდა შენი მგზნებარე გული,
ვინ იცის კიდევ, რა უნდა გეთქვა,
მოგონებებში იცოცხლებ აწი,
მოგონებებით დარჩები ჩვენთან.

ხმით მშვენიერით ხიზლავდა მსმენელს

*საქართველოს რადიოს დირექტორს,
მსახიობს ქალბატონ მერი მიქელაძეს*

შეხვედრა იყო მასთან საამო,
სიტყვით და საქმით იყო მართალი,
ლიმილს აფრქვევდა ირგვლივ ყველასთან,
მხატვრული კითხვის იყო სარდალი.

მისი ხმა ახსოვს რუსთველის თეატრს,
მოაჯადოვა მსმენელის გული,

იქ გააცოცხლა მრავალი გმირი
და უკვდავების შთაბერა სული.

დაბრკოლებებიც ჰქონდა მრავალი,
მაგრამ ღვთის მადლით მალე დაძლია,
გაცოცხლებული მისი გმირები
ქართველი ერის დიდი განძია.

იმძლავრა ბოლოს მასში რადიომ,
რომელსაც უძღვნა ცხოვრება მთელი,
ხავერდოვანი მისი ხმა ტკბილი,
იყო ყველასთვის სიამის მფენი.

სულ სხვა რამ იყო მისთვის რადიო,
თვის ხმას აწვდენდა მთასაც და ბარსაც,
ატკობდა ბავშვებს ლამაზ ზღაპრებით,
მის მეციხოვნედ ბოლომდე დარჩა.

შენთვის ვილოცუბ მარინა

*დიდებულ მამულიშვილს, რუსეთ-საქართველოს
ომის მონაწილეს, ღირსეულ ქალბატონს - მარინა ნაჭყებიას*

თვალს ველარ შეგავლებ, ეს მტანჯავს
ძალიან,
ჩემს სულში სისინებენ
ქარები,
როგორ ნაადრევად დაგვშორდი,

ნახვედი
და ჩუმად მოგვიკეტე
კარები,
სევდასთან დავძმობილდით, აღარ
გვცილდება,
რაც შენ ამა ქვეყნიდან
გახვედი,
წარსულს რომ გავხედე ნალვლიან
თვალებით,
მივხვდი რომ დაგვრჩენია
სათქმელი.

ნანატრ და საყვარელ ძმას, მშობლებს,
მეუღლეს,
დარდით და ტკივილებით
იახელ,
გულზე დაგეფინენ ვითარცა
მალამო
და სწრაფად გიშუშებენ
იარებს.

ჩვენ შენი ნაღვანით ვამაყობთ
ამ ქვეყნად,
გულში გვინთიხარ როგორც
კანდელი,
აქედან მე შენთვის ვილოცებ
მარინა!
მანდ! ღმერთმა დაგიმკვიდროს
ნათელი!

შენ ვერ იხილე საქართველო თავისუფალი

აფხაზეთის ომის გმირს - აექსენტი /ტასო/ ნაჭყეობიას

როს ჩამოშავდა ცა აფხაზეთის,
ომის გრიგალი დაატყდა თავზე,
იბრძოდი გენო ადამიასთან,
არ განდგომიხარ სამშობლოს განზე.

შენ, შენი ტანკით იცავდი მტკიცედ,
ღვთისმშობლის წილხვედრ ქვეყანას შენსას,
ოცნება კვლავაც დაგრჩა ოცნებად
და არ ეღირსა მას ფრთების შესხმა.

თავი შესწირე სამშობლოს, უტკბესს,
ამის მხილველი არის უფალი,
გული გტკივა, რომ ის ვერ იხილე
ერთიანი და თავისუფალი.

აროდეს, შენ და თანამებრძოლნი
მომხვედურთ წინაშე თავს არა ხრიდით,
ამით, ერთიან - თავისუფალი
საქართველოსთვის საძირკველს ჰყრიდით.

გავიდა წელი ოცდაშვიდი და
თბილისს ეახელ ერთგული შვილი,
შენი საფლავი ცარიელი კი
აფხაზეთს დარჩა ქრილობად დიდი.

შეგხვდა თბილისი შვილს მონატრებულს,
საყვარელ დებმა გაპკურეს ცრემლი,
იცოდე ძმაო დღე დღევანდელი
არს სიხარულის და დიდი სევდის.

ღვთისმშობლის კალთა გფარავდეს

ქალბატონ შუქია ჭინჭარაულს

ხევსურის ქალო შუქია
ხოტბას შეგასხამ ლექსითა,
თუმცა, აქ რა დაეტევის
რაც მე ამ გულით მეთქმისა.

ვაჟკაცური ხარ ქალაი,
გაზრდილო დედის რძითაო,
შენს გულში განვლო მახვილმა,
ვერ გაიხარე ძითაო.

ღვთისმშობლის კალთა გფარავდეს,
ჯავრ გადუკეტე კარია,
შუქიავ! ჭირი და ლხინი
ხომ იცი, ძმანი არიან.

გუდანის ჯვარმა დაგლოცოს,
გაგაძლიეროს რწმენაში,
შეგიმსუბუქოს ტკივილი,
უფალთან იყავ ლხენაში.

ღმერთმა შენს ძეს და შენს ნუგეშს
იქ დაუმკვიდროს ნათელი,
შენ კი აქ დიდხანს გაცოცხლოს
მისთვის სანთელის დამნთები.

წყარო მაცოცხლებელი

*ჩვენი სოფლის წყარო ააშენა კოტე სავოვმა 1931 წლის
ოქტომბერში და დღესაც ემსახურება სოფელს*

წელი გასულა უკვე მრავალი,
მე ბავშვობიდან მახსოვს ეს წყარო,
რამდენ დაღლილ მგზავრს შეუსვენია
და დღესაც ამ წყლით ტკბება და ხარობს.

შენმა მარჯვენამ მოაჩუქურთმა,
ასე ლამაზად, ყველას რომ ხიბლავს,
ოთხმოცდაათი წელი გავიდა
შენი ნაღვანი ასრულებს სიტყვას.

შენი სახელის უკვდავსაყოფად
კვლავ ამაყად დგას სოფელს გაჰყურებს,
ნიავიც ნაზად ეაღერსება,
ხარობს, მწყურვალთ რომ დღესაც არწყულებს.

წყალი ცივ-ცივი კვლავაც გადმოსჩქეფს,
სულის ცხონებად ესაცა კმარა,
სანამ ეს წყარო სოფლად იქნება
დაავინყდები ჩვენს სოფელს განა?

შენი ლექსები

ქალბატონ ზოია ვაშაკიძეს

შენი ლექსები ხელიხელ საგოგმანო
სულის ჭრილობებს რომ მალამოდ ედება,
მართლმადიდებელთა სულის საუნჯეა
მკითხველნიც არასოდეს რომ არ ელევა.

ეს შენი ლექსები ლოცვად აღვლენილან,
გზას ყველას უნათებენ უფლისკენ სავალს,
შეგვაგონებენ რომ მუხლმოყრით ვილოცოთ
სამების, წმინდანთა სადიდებლად მარად.

შენი ლექსებია ერის სახატეში
სანთლებად რომ ანთია, დიდებად ღმერთის,
დიდხანს იცოცხლე და გელვანოს ისე, რომ
მოესწრო შენი ქვეყნის უკეთეს მერმისს.

ველარ დაბრუნდა მანავში

აფხაზეთის ომში დაღუპულ ვაჟა ქიტიაშვილს

აფხაზეთის ცას კრიალას
ომის ღრუბელი დაადგა,
შემოგვესია მტერი და
ტკივილი ძველი განახლდა.

არ დააყოვნა ვაჟამაც
როდი დაფიქრდა წამითაც,
„თეთრი არნივის“ სპეცრაზმში
ის მოხალისედ წავიდა.

თავს არ ზოგავდა, იბრძოდა
ის სისხლის ბოლო წვეთამდე,
მისი საბრძოლო ყიჟინა
აღწევდა მალლა, ზეცამდე.

გააფთრებული ბრძოლები,
როცა გაჩაღდა გაგრაში,
აქაც არ დარჩა სამშობლოს
ვალში ოცი წლის ვაჟკაცი.

ველარ დაბრუნდა „კახელო“
თავის მშობლიურ მანავში,
გამარჯვება ვერ აღნიშნა
ბიჭებთან ერთად მარანში.

გაგრამ უჩინო გახადა
ვაჟა თავისი საფლავით,
მისი დაღუპვის ამბავს კი
სოფელი შეხვდა თავდახრით.

მოლოდინი დასრულდა

*აფხაზეთის ომში დაღუპულ გია (გიორგი) მარტიაშვილის
დედას ნაზი მარტიაშვილს*

ღამეებს ათევედი თეთრად,
დაგლალა ამდენმა მოცდამ,
მაგრამ ამაოდ, გია ხომ
აღარც აპირებდა მოსვლას.

ამ ქვეყნად მარტო დარჩენილს
არჩევანი არ გქონდა სხვა,
განა დაფიქრდი? - აჩქარდი!
დაადექე შვილისაკენ გზას.

ამერ-იმერის საზღვართან
გელოდა შენი იმედი
და მონატრებულ ერთასთან
მშფოთვარე გულით მიხვედი.

გიორგი დაგხვდა მლიმარი
მებრძოლ ვაჟკაცებთან ერთად,
დიდი ხნის მონატრებულნი
გულში ჩაგახუტათ ღმერთმა.

უკვე აღარ ხარ მარტო,
მოგცილდა გულიდან დარდი,
შენს უსაყვარლეს შვილთან ხომ
დედავ, ბედნიერი გახდი!

სარჩევი

ბიოგრაფია	5
გაერთიანდეს და გაბრწყინდეს კვლავ იბერია	8
* * * (უფლისციხიდან ჩემს საქართველოს)	9
* * * (მე მომავლინა ღმერთმა რომ)	9
დიდება უფალს	9
ეს ქართველს გაუმარჯოს	10
რადიოს თანამშრომლებო	11
ჩემო მესხეთო	12
საამურად აჭიკჭიკდნენ მერცხლები,	14
შოთა რუსთაველი ქართველთა გენია	15
მადლობელი ვარ	17
მიდიან წლები, მიდიან,	17
ქართველ ერს განძი შეუქმნა	18
მოვეფეროთ ერთმანეთს	20
ვამაყობთ შენით	20
რჩეულთა ხვედრი	21
ჩემო მამულო	22
გული ჩემი სიყვარულის ზღვაში	22
იერუსალიმის ქართველთა ჯვრის მონასტერი	23
წმიდა გიორგი გურჯი	25
კრძალვით გვაახლე უფალსა	28
წმიდა სალომე ქართველი	30
შემოუნახეთ!	33
ყოფჩის ხევს ნისლი ესტუმრა,	33
საუკეთესო თაობა თქვენ გამოზარდეთ მრავალი	34
ჩვენი სიცოცხლე	36
დედას	37
ნეფე-დედოფლის დალოცვა	37
ბავარელი ბიჭები	39
ბედნიერი ხარ	40
ვაჟას ეზოში	41
სჯობს	41
ჩვენი „ვეფხისტყაოსანი“	42
ატირდა ფუნჯი	43
ღმილის ბიჭებს	45

მამას	47
იმრავლეთ გოგებაშვილნო.....	47
დიახ ვამაყობ, რომ ვარ	48
გულს ემღერება	49
მოგილოცავთ 8 მარტს.....	49
ბათუმს გიმღერი	50
სვანეთს.....	51
ახალო წელო	52
სამშობლო მიგულე მზის სხივად	53
ვადღეგრძელებ	54
სოფელს მოჰფინე ნათელი	54
შენ	58
ცისარტყელის ქვეშ.....	59
მასწავლებლო	60
გონს მოდიტ ქართველნო.....	60
არ მომაკლებ სიყვარულს.....	61
ვერ დაგივინყებთ	62
არ ვარ მანქანა, რომ მატარო.....	63
გაზაფხულია.....	63
გაზაფხული	64
ქართველნო	64
დამილოცნიხართ ბავშვებო	65
ქართველებო იქართველეთ!	66
მე მიყვარს ადამიანი	67
ჯვრის მონასტრის მცველები	68
არავინ იცის მომავალში	69
ამღერებული პოეზია.....	70
* * * (შემოუვლიან სოფლებს, ქალაქებს)	72
* * * (ცაზე ღრუბლებს)	72
* * * (ცად აზიდული)	72
საქართველოს ახალგაზრდობას	73
ცხოვრება სინარულს.....	74
ბოლო ჟამია!	75
ჩამომეცალე გზიდანა	75
ხვალე თუ თოვლი აღარ იქნება.....	76
* * * (მე ბავშვობამ გამომტაცა).....	77
ფოთოლი	77
ოჯახი ქვეყნის ბურჯია	78

ჩემი საქართველო	79
დარდიმანდული	80
თბილისო	81
სულ გემლეროთ	82
გლოცავთ ჩემო ქართველნო	83
ახალი წელი	84
რა იქნება სიყვარულის სადღეგრძელო	84
ახდა ჩემი სიზმარი	85
შენი სიყვარული	85
კვლავაც გელი	86
სულ ვიხაროთ	87
გავილამაზოთ გზა ცხოვრებისა	88
მიძღვნილი	89
საყვარელო ქალბატონო ლილი!	90
მალე მწვერვალზე ახვალ	90
ჩემს ლილის	91
უფალმა მუზა არ დაგილიოს	91
პოეტი არ ბერდება	92
ლილის სერგოსგან	92
არ ჰგავხარ სხვა ქალებს	94
ლილი გოგებაშვილს	95
მიძღვნილი	96
მწვერვალებისკენ	97
არ მოგკლებოდეს წყალობა ღვთისა	98
ცეკვით დაგეპყროთ მსოფლიო	99
გელვანოთ მუდამ თქვენი ერისთვის	100
დაო ჩემო	101
პატარა დემეტრე გოგებაშვილს	102
საამაყო ექიმებო დაგელოცოთ მარჯვენა	103
მოგონებებში იცოცხლებ მხოლოდ	105
ხმით მშვენიერით ხიბლავდა მსმენელს	105
შენთვის ვილოცებ მარინა	106
შენ ვერ იხილე საქართველო თავისუფალი	108
ღვთისმშობლის კალთა გფარავდეს	109
წყარო მაცოცხლებელი	110
შენი ლექსები	111
ველარ დაბრუნდა მანავში	111
მოლოდინი დასრულდა	113

മുഖ്യമന്ത്രിമാർ

മുഖ്യ മന്ത്രിമാർ മുഖ്യമന്ത്രിമാർ
ഇന്ത്യയിൽ, കേരളത്തിൽ
നമുക്ക് ഒരു ചിത്രം
മുഖ്യ മന്ത്രിമാർ, ഉപ മന്ത്രിമാർ
അംഗങ്ങളായ വിദ്യാർത്ഥികൾ
ഇന്ത്യയ്ക്ക് നമുക്ക്
മുഖ്യമന്ത്രി മുഖ്യ മന്ത്രിമാർ
മുഖ്യ മന്ത്രിമാർ, മുഖ്യമന്ത്രിമാർ
മുഖ്യ മന്ത്രിമാർ, മുഖ്യമന്ത്രിമാർ
ഇന്ത്യയിൽ, കേരളത്തിൽ
ഇന്ത്യയിൽ, കേരളത്തിൽ
ഇന്ത്യയിൽ, കേരളത്തിൽ
ഇന്ത്യയിൽ, കേരളത്തിൽ

എ. എ. മുഹമ്മദ് ഖാൻ

ISBN 978-9941-8-6403-2

9 789941 864032